

Београд, 4. – 7. децембар 2025.
Belgrade, December 4 - 7 2025

34.

МЕЂУНАРОДНИ
INTERNATIONAL
ФЕСТИВАЛ
FESTIVAL OF
ЕТНОЛОШКОГ
ETHNOLOGICAL
ФИЛМА
FILM

СА КОЛЕНА НА КОЛЕНО
FROM GEN. TO GEN.

МЕЂУНАРОДНИ
ФЕСТИВАЛ
ЕТНОЛОШКОГ
ФИЛМА

INTERNATIONAL
FESTIVAL OF
ETHNOLOGICAL
FILM

ЕТНОГРАФСКИ МУЗЕЈ
ETHNOGRAPHIC MUSEUM

САДРЖАЈ / CONTENTS

- 5 Реч уредника / Editor's foreword
- 8 Селектор Фестивала / Festival Selector
- 9 Жири / Jury
- 12 Награде / Awards
- 13 Снимање филмова и „остатак онога што јесте” – Матајс Ван де Порт /
Filmmaking and „The-Rest-of-What-Is” – Mattijs van De Port
- 19 Такмичарски програм / In Competition
- 41 Ревизијални програм играног филма / Non-competitive Fiction Films
- 45 Специјални програм: Аутохтони Бразил / Special Program: Indigenous Brazil
- 51 Специјални програм: Више од жанра 3 / Special Program: Beyond Genre 3
- 56 Сећање: Љубомир Рељић / In Memoriam: Ljubomir Reljić
- 58 Сећање: Бранко Радивојевић / In Memoriam: Branko Radivojević

Реч уредника

Иван Максимовић

Пишући историју „кратког“ 20. века, односно раздобља између Првог светског рата и пада Берлинског зида, чувени историчар Ерик Хобзбом означава га као доба екстрема – односно дубинских социјалних, политичких и економских превирања. Историчари не воле контрафактуалне тврдње, али тешко је отети се помисли како би овај велики мислилац, да је данас жив, трећу деценију 21. века назвао добом поларизације. Није реч само о политичкој и социјалној поларизацији која претвара становништва многих земаља у зараћене таборе, већ је у питању и економска поларизација која све више дели свет на оне који имају и оне за које је живот пуко преживљавање. Неодговорни медији сервирају паушалне генерализације и директно злонамерне лажне вести доливају уље на ватру чинећи да се осећамо у перманентној опасности од Другог.

На крају ове године, Кембриџов речник као дежурни пратилац трендова западног света, изабрао је реч „парасоцијално“ за реч године, која одражава готово патолошку илузију друштвености коју симулирамо на друштвеним мрежама и под њиховим утицајем. Уместо опсена, илузија, страшила, окренимо се свесно стварним људима и начинимо труд да

Editor's foreword

Ivan Maksimović

When the famous historian Eric Hobsbawm wrote the history of “short” 20th century, which is the period between the First World War and the fall of the Berlin Wall, he described it as the age of extremes – an age of profound social, political and economic upheavals. Historians are not fond of counterfactual statements, but it is difficult to avoid thinking that this great thinker, if he was alive today, would call the third decade of 21st century an age of polarization. It is not only the matter of political and social polarization that turns the populations of many countries into warring camps, but also of economic popularization, which is increasingly dividing the world into those who have, and those who are merely surviving. The irresponsible media dish out sweeping generalizations and malicious fake news, adding fuel to the fire and making us feel in permanent danger of the Other.

At the end of this year, the Cambridge Dictionary, as attentive monitor of trends of the Western world, has chosen the word “parasocial” as its Word of the Year, reflecting the almost pathological illusion of sociability which we simulate in social networks and under their influence. Instead of delusions, illusions and scarecrows, let us consciously turn to real people and make an effort to

разумемо њихова непоправљиво компликована и противречна постојања. Спустимо привремено мобилне телефоне и уђимо у сложене светове које се неко потрудио да нам представи – у њиховој борби да разумеју свет и изађу на крај са његовим противречностима препознаћемо себе.

Да нам прозор у овакве светове буде доступан, постарао се наш нови селектор, Дејан Петровић, одабравши 19 филмова за такмичарски програм, пробраних тако да показују ширину, како могућности филмског и ауторског израза, тако и тема које произлазе из апорије живота у људским друштвима. Од људи који траже помирење са сопственим коренима до заједница које мењају стара божанства за нова, у филмовима такмичарске селекције сведочи се томе да људска разноликост није нестала, а да свака заједница представља један универзум у који треба проникнути и разумети га пре било чега другог. Нема боље илустрације од аутохтоних култура Бразила, због чега је 34. издање усмерено на ову земљу. Са свега три филма у оквиру специјалног програма „аутохтони Бразил“, отварамо очи за разноликост светоназора али и сличност проблема који се у овим заједницама могу видети. Пракса коју смо увели скоро – приказивање играних филмова инспирисаних етнолошким и антрополошким темама – наставља се и постаје (надамо се) традиција, па ће гледаоци и кроз овај програм моћи да виде колико драмског потенцијала лежи у сукобу човека са друштвеним структурама и симболичким световима у којима живи.

Антрополози нас све чешће подсећају на то да је људски свет значења, пракси и веровања несређен и хаотичан. Реч у прилог томе

understand their irreparably complicated and contradictory existences. Let us temporarily put our cellphones down and enter the complex worlds that someone took an effort to present to us – in their struggle to understand the world and deal with its contradictions we will recognize ourselves.

In order to be sure that we have an available window into such worlds, our new selector, Dejan Petrović, has selected 19 films for the competition program, chosen in such a way as to show breadth of possibilities not only of cinematic and auteur expression but also in terms of the themes that originate from the aporia of life in human societies. From people who seek reconciliation with their own roots to communities that exchange their old deities for new ones, the films in the competition selection testify that human diversity has not disappeared, and that each community is a new universe to be explored and understood first and foremost. There is no better illustration of this than the various indigenous cultures of Brazil, which is why the 34th edition is focused on this country. With just three films as part of the “indigenous Brazil” special program, we are opening our eyes to the diversity of worldviews as well as the similarity of issues within these communities. Our recently introduced practice – screening feature films inspired by ethnological and anthropological themes – continues, and (we hope) evolves into a tradition, so through this program the audience will also be able to see how much dramatic potential lies in the conflict between the human beings and the societal structure and symbolic worlds in which they live.

The anthropologists increasingly remind us that the human world of meanings, practices and beliefs is disordered and chaotic. This stance was

дао нам је у свом ауторском тексту и Матајс ван де Порт, на примеру једне обичне беле мајице. Више о томе како визуелна антропологија значи остати веран приказивању овакве сложености и упорно одбијати да се свет поједностави, Ван де Порт ће говорити студентима етнологије и антропологије на мастер класу који ће бити приређен у склопу овогодишњег фестивала. Други део овог едукативног програма чиниће и радионица документарног филма коју ће одржати Дејан Петровић, чиме се додатно трудимо да останемо верни едукативној мисији Фестивала и помогнемо томе да се драгоцене знања пренесу – са колена на колена.

Желимо да наставимо да постављамо филозофска питања која нас доводе корак ближе разумевању другог, али и самог себе, као и препознавању невидљивих мрежа значења у које смо сви уплетени.

supported by Mattijs van de Port In his author's essay, using an example of an ordinary white T-shirt. The students of ethnology and anthropology will learn more on how visual anthropology means staying true to the principle of faithfully presenting this complexity, and stubbornly refusing to simplify the world, at the master class presented by Van de Port during this year's Festival. The second part of this educational program will include a documentary film workshop organized by Dejan Petrović, continuing our devotion to the educational mission of the Festival and helping the valuable knowledge to be transferred from generation to generation.

We want to continue to ask philosophical questions that bring us one step closer to understanding of the Other as well as of ourselves, and also to recognizing the invisible webs of significance in which we are all suspended.

СЕЛЕКТОР ФЕСТИВАЛА / FESTIVAL SELECTOR

Дејан Петровић / Dejan Petrović

Дејан Петровић је сценариста и редитељ неколико краткометражних документарних филмова и продуцент више од 60 кратких документарца. Оснивач је и директор Независног филмског центра „Филмарт“, у оквиру кога се реализује неколико пројеката, између осталих и „Интеракција“. Такође, уметнички је директор и програмер Фестивала кратког документарног филма „Интеракција“.

Ради као редовни професор на студијском програму Филмска и телевизијска режија на Академији уметности у Београду. Члан је Удружења ДокСрбија – Документаристи Србије.

Његови документарни филмови приказани су на бројним фестивалима у свету – ИДФА, Visions du Réel, Dok Leipzig, Thessaloniki Documentary Festival, Go Short – International Short Film Festival Nijmegen, Busan International Short Film Festival, Hong Kong International Film Festival, Dokufest, ZagrebDox и др.

Филм Прилагођени номинован је 2023. године за престижну награду Doc Alliance Award. Добитник је више од 30 награда на филмским фестивалима у земљи и иностранству.

Dejan Petrović is a screenwriter and director of several short documentary films and a producer of over 60 short documentaries. He is the founder and director of the Independent Film Centre “Filmart”, which has been realizing several projects, including Interaction. He is also the artistic director and programmer of the Interaction Festival of Short Documentary Film.

He works as a full professor at the Film and Television Directing study program at the Academy of Arts in Belgrade. He is a member of the DokSrbija - Association of Documentary Filmmakers of Serbia.

His documentaries have been shown at numerous festivals in the world - IDFA, Visions du Réel, Dok Leipzig, Thessaloniki Documentary Festival, Go Short - International Short Film Festival Nijmegen, Busan International Short Film Festival, Hong Kong International Film Festival, Dokufest, ZagrebDox and others.

His film “Adjusting” was nominated for the prestigious Doc Alliance Award in 2023. He has won more than 30 awards at film festivals in the country and abroad.

Матајс ван де Порт / Mattijs van de Port

Матајс ван де Порт је визуелни антрополог на Универзитету у Амстердаму. Истраживао је у Србији, Португалији и Холандији, а од 2001. године у Бахији, у Бразилу. У свим својим радовима стално се враћа областима трансгресије – екстатичној религији, насиљу, трауми, еротици и естетици – где се људи суочавају са чињеницом да свет не мора нужно да се поклапа са њиховим наравицама о њему. Ван де Порт је оснивач Медијске лабораторије на Универзитету у Амстердаму и члан истраживачког колектива CameraWise.

Аутор је три монографије (Цигани, ратови и други примери дивљине, 1998); Ликвидирани, 2001; Екстатични сусрети, 2011) и многобројних радова објављених у водећим часописима као што су American Ethnologist, Journal of the Royal Anthropological Institute, Visual Anthropology Review, Material Religion, Religião e Sociedade итд.

Његови филмови-есеји снимљени су у Бахији у Бразилу и одабрани су за учешће на свим главним фестивалима етнографског филма. Међу њима су *Укус бразилског воћа* (2013); *Могућност духова* (2016, добитник награде Самодива за „Најбољи филм Међународног филмског фестивала етнографских филмова“ у Софији, Бугарска); *Чворови и рупе* (2018, почасно признање у главној конкуренцији Филмског фестивала Ethnocineca у Бечу, Аустрија); *Тело се не затвара* (2021, добитник филмске награде Basil Wright на RAI Filmfestival у Бристоу, Велика Британија и награде Excellence in Visual Anthropology на Филмском фестивалу Ethnocineca у Бечу, Аустрија); и његов најновији филм *Где могу да се изгубим?* (2024).

Mattijs van de Port is a visual anthropologist at the University of Amsterdam. He did research in Serbia, Portugal and the Netherlands, and since 2001 in Bahia, Brazil. In all of his work he keeps returning to realms of transgression – ecstatic religion, violence, trauma, eroticism and aesthetics – where humans face the fact that the world does not necessarily comply with their narrations of it. Van de Port is founder of the Media Lab at the University of Amsterdam, and member of the research collective CameraWise.

He is the author of three monographs (Gypsies, Wars and Other Instances of the Wild, 1998); Geliquideerd, 2001; Ecstatic Encounters, 2011) and published widely in top journals such as American Ethnologist, Journal of the Royal Anthropological Institute, Visual Anthropology Review, Material Religion, Religião e Sociedade, etc.

His essay films are all shot in Bahia, Brazil and have been selected for all the major ethnographic film festivals. They include *Saborear Frutas Brasileiras* (2013); *The Possibility of Spirits* (2016, winner of the Samodiva Award for "Best Film of the International Film Festival of Ethnographic Films" in Sofia, Bulgaria); *Knots and Holes* (2018, honorary mention in the main competition of the Ethnocineca Film Festival, in Vienne, Austria); *The Body Won't Close* (2021, winner of the Basil Wright Film Prize at the RAI Filmfestival in Bristol, UK and Excellence in Visual Anthropology Award at the Ethnocineca Film Festival in Vienna, Austria); and his latest film *Where Can I Get Lost?* (2024).

Елизабета Конеска / Elizabeta Koneska

Елизабета Конеска је етнолошкиња, рођена и живи у Скопљу, ради у Народном музеју Северне Македоније. Дипломирала је етнологију на Универзитету у Београду, а касније је наставила постдипломске студије на Универзитету Мимар Синан у Истанбулу. Од 1993. године бави се визуелном етнографијом и снимила је око 15 филмова. Њени филмови су представљени на међународним фестивалима, летњим школама, радионицама широм света и освојили су неколико награда, укључујући Гран при на 16. Међународном фестивалу етнолошког филма у Београду; почасну награду Јилмаз Гунеј на Фестивалу културе, уметности и кратког филма у Истанбулу; награду Ацо Алексов на 9. Међународном фестивалу кратког филма Астер Фест у Струмици; Специјалну награду на 6. Међународном фестивалу филмске баштине, Амерички културни центар у Софији; и Гран при награду публике на Међународном фестивалу туристичког и етнографског филма на Крку у Хрватској. У више наврата је била члан жирија на филмским фестивалима у Србији и Ирану.

Elizabeta Koneska, an ethnologist, born and living in Skopje, works at the National Museum of North Macedonia. She graduated in ethnology from the University of Belgrade, and later continued her postgraduate studies at Mimar Sinan University in Istanbul. Since 1993, she has been working in visual ethnography and has made about 15 films. Her films have been presented at international festivals, summer schools, workshops around the world and have won several awards, including the Grand Prix at the 16th International Ethnological Film Festival in Belgrade; the Honorary Yilmaz Güney Award at the Istanbul Culture, Arts and Short Film Festival; the Aco Aleksov Award at the 9th International Short Film Festival Aster Fest in Strumica; Special Award at the 6th International Heritage Film Festival, American Cultural Center in Sofia; and the Grand Prix Audience Award at the International Tourism and Ethnographic Film Festival, in Krk, Croatia. She has been a member of the jury at film festivals in Serbia and Iran on several occasions.

Емилија Гашић / Emilija Gašić

Емилија Гашић је награђивана филмска редитељка и сниматељка. Магистрирала је кинематографију на Тиш школи уметности Универзитета у Њујорку и дипломирала је филмску режију на Академији уметности у Београду.

Њен дебитантски играни филм, *78 дана*, који су подржали Филмски центар Србије и AVCRS, светски је премијерно приказан у програму „Светла будућност” на Међународном филмском фестивалу у Ротердаму, где је проглашен за један од двадесет најгледанијих филмова фестивала. Овај филм је од тада освојио бројне награде, укључујући награду за најбољи филм на Кипарским филмским данима, Тофифесту и Међународном филмском фестивалу у Инсбруку. Гашићева је недавно награђена наградом „Вангард” на Међународном филмском фестивалу у Ванкуверу и наградом „Откриће” на Међународном женском филмском фестивалу у Сеулу.

Као сниматељка, снимала је филмове широм САД, Француске, Норвешке и Чешке. Добитница је награде „Никон приповедачи” и финалиста је награде „Фолкер Банеман” за изузетну кинематографију. Њен новији рад као директора фотографије, *„Валцер за троје”*, приказан је на фестивалу „Плес са филмовима” у Лос Анђелесу. Живи на релацији Њујорк-Београд.

Emilija Gašić is an award-winning filmmaker and cinematographer. She earned her MFA in Cinematography from NYU Tisch School of the Arts and holds a BFA in Film Directing from the Academy of Arts in Belgrade.

Her debut feature film, *78 Days*, supported by Film Center Serbia and AVCRS, world-premiered in the Bright Future section at the International Film Festival Rotterdam, where it ranked among the festival's twenty most-watched films. The film has since won numerous awards, including the Best Film Prize at Cyprus Film Days, To-fifest, and the Innsbruck International Film Festival. Gašić was recently honored with the Vanguard Award at the Vancouver International Film Festival and the Discovery Prize at the Seoul International Women's Film Festival.

As a cinematographer, she has shot films across the USA, France, Norway, and the Czech Republic. She is a Nikon Storytellers Award recipient and a finalist for the Volker Bahnemann Award for Outstanding Cinematography. Her cinematography recent work, *Waltz for Three* screened at Dances with films in LA. She splits her time between New York City and Belgrade.

Програм Међународног фестивала етнолошког филма састоји се из компетитивног и некомпетитивног програма.

КОМПЕТИТИВНИ ПРОГРАМ ФЕСТИВАЛА

Документарни такмичарски програм

НЕКОМПЕТИТИВНИ ПРОГРАМИ ФЕСТИВАЛА

Нетакмичарски, ревијални играни програм

Специјални програми

Награде у компетитивним програмима додељује Међународни жири Фестивала

НАГРАДЕ ФЕСТИВАЛА СУ:

Главна награда GRAND PRIX

„Драгослав Антонијевић”

Награда за најбољи домаћи филм

Награда за најбољи инострани филм

Награда за најбољи студентски филм

Награда за најбољи телевизијски филм

Награда „Добривоје Пантелић” за најбољи филм о аутохтоној култури у самосталној продукцији

Одлуком жирија могу бити додељене и следеће награде:

Специјално признање за допринос нематеријалном културном наслеђу

Специјално признање за етнографски запис

Специјално признање за најбољи аматерски филм

Специјално признање за камеру

Специјално признање за монтажу

Специјално признање за звук

Специјално признање новинара

Специјално признање публике

The program of the International Ethnological Film Festival consists of a competitive and a non-competitive program.

COMPETITIVE FESTIVAL PROGRAM

Documentary Competitive Program

NON-COMPETITIVE FESTIVAL PROGRAMS

Non-competitive fiction film program

Special programs

Awards in the competitive program are issued by the International Jury of the Festival

THE FESTIVAL AWARDS ARE

The GRAND PRIX “Dragoslav Antonijević”

The Award for the Best National Film

The Award for the Best International Film

The Award for the Best Student Film

The Award for Best Television Film

The “Dobrivoje Pantelić” award for best film about an indigenous culture in independent production.

The International Jury may also deliver the following awards:

Special mention for the contribution to intangible cultural heritage

Special mention for the best ethnographic record

Special mention for the best amateur film

Special mention for cinematography

Special mention for editing

Special mention for sound

Press Award

Audience Award

Снимање филмова и „остатак онога што јесте”

Матајс Ван де Порт

Filmmaking and „The-Rest-of-What-Is”

Mattijs van De Port

Радио сам са видео-уметником и желели смо да снимимо *шире*, уводни плес афробразилске церемоније Кандомбле. Знали смо да ће сала у храму бити предивно украшена лишћем из оближњих шума: гранама палме, свежњевима црвеног бибера који висе са таванице и *шире* слаткаст мирис, тамнозеленим листовима шиљастог манга посутим по поду, тканинама у

I was working with a video-artist and we wanted to film the *xiré*, the opening dance to Afro-Brazilian Candomblé ceremonies. We knew that the hall of the temple would have been splendidly decorated with foliage from the nearby woods: palm branches, bunches of sweet-smelling aroeira hanging from the ceiling, dark green leaves from the *manga espada* strewn across the floor, panther-print

боји јагуарове коже које покривају зидове — то је била реконструкција бујне тропске шуме која дочекује свете духове по имену ориша. Питали смо свештеника Паи Роа да ли ће сви учесници бити обучени у бело, а он је одговорио: „Па да, наравно, како другачије?” И тако, када су се зачули звуци бубњева, а ми смо стајали спремни са својим камерама, учесници плеса су почели да улазе једно за другим плешући енергичним ритмовима *шире*.

Ушла је Тониња у својој сјајној белој кринолини и белом турбану тресући свету чегртаљку. Ушао је Паи Ро у пажљиво израђеном кафтану од беле чипке и усклађеним белим сандалама. Ушли су Нито и Жилмар и Миудо, босоноги и обучени у једноставне беле памучне кошуље и панталоне. Ушле су Бима и Кристина и Дона Диди, све обучене у беле креолске народне ношње са сукњама и марамама. А онда је ту била и Аниња, сирота Аниња, која је увек изгледала помало неприлагођена, неуредна и загледана у страну. Јесте била обучена у бело, са турбаном и свим осталим, али на њеној белој мајици је и спреда и позади крупним црним словима писало: SUPERMERCADO FERREIRA, FOR DELIVERIES CALL 75-9387635.

Док су учесници кружили око средишњег стуба сале, пришла ми је моја сарадница видео-уметница. „Да питамо да се Аниња уклони из круга?”, питала је. „Њена мајица квари слику.”

И видео-уметници и визуелни антрополози морају да се суоче са чињеницом да кадрове правимо са одређеним наменама, али ти кадрови никад не укључују само наше замисли. Често у њима има превише тога. Стварају вишак реалности који се одупире нашим уметничким намерама; тај вишак квари линије наратива, облике и контуре које смо увели, стил који пратимо, и значења која смо желели

fabrics covering the walls — a lush tropical forest, recreated to welcome the orixá spirits. We had asked the priest, Pai Ro, whether all the initiates would be dressed in white, to which he had said, well, yes, of course, what do you think? And so, as the drums were beaten and we stood ready with our cameras, the initiates came in, one after the other, dancing to the energetic rhythms of the xiré.

In came Toninha, in her splendid white crinoline dress and white turban, shaking the sacred rattle. In came Pai Ro, in his elaborate white lace kaftan and matching white sandals. In came Nito and Gilmar and Miudo, barefoot and dressed in plain white cotton shirts and trousers. In came Bima, and Cristina, and Dona Didi, all dressed in their white roupa de crioula. And then there was Aninha, poor Aninha, who always seemed a bit unhinged with her messy appearance and distant look. She was dressed in white alright, with a turban and all, but her white T-shirt had bold black letters printed on the front and back, reading: SUPERMERCADO FERREIRA, FOR DELIVERIES CALL 75-9387635.

As the initiates circled around the central pillar of the hall, the video artist I was working with approached me. Could we ask for Aninha to be taken out of the circle, she asked. Her T-shirt was spoiling the image.

Both video artists and visual anthropologists have to deal with the fact that we make our shots with particular intentions in mind, but that these shots are never exhausted by such purposes. There is frequently too much in them. They produce a reality surplus that resists our artful intentions; an excess that messes up our narrative lines, the forms and outlines we introduced, the style we pursued, and the meanings we sought to express. Will we show the electricity pole that

да искажемо. Да ли ћемо показати стуб електричне мреже који стоји усред цветне ливаде, или кадирати тако да се он не види? Да ли ћемо у софтверу за монтажу избрисати празну флашу на поду, или ћемо је само оставити да тамо стоји?

Можда визуелни уметници и антрополози долазе до различитих одговора на таква питања. Наравно да сам разумео жељу видео-уметнице да Аниња са својом ружном мајицом напусти сцену, јер нас подсећа на баналну свакодневицу засновану на трговини и потрошњи. Како ће зачарану шуму, коју толико жели да дозове својим уметничким радом, учинити стварном када та жена кружи унаоколо у сваком кадру?

Као антрополог сам могао да видим и лепоту ружне мајице, јер она наглашава како свет наставља да се опире нашим плановима и стално нас суочава са изненадним елементима који кваре визуелно приповедање. Запитао сам се: зар то није управо оно што антрополози и треба да раде, да се суоче са сложеношћу света и прихвате је? Да славе његов наред и изненађења која ће нам тек приредити?

Идеја „вишка реалности“ се стално јављала у мом антрополошком раду, много пре него што сам почео да правим филмове. Својим студентима стално говорим да је антропологија наука о томе како људи стварају свет: морамо да разумемо како људи од многострукости постојања резбаре светове који нешто значе, и како успевају да убеди сами себе да су ови конструкти стварни. Можда ме и више него друге људе привлаче споредни производи овог резбарења: све оно што је морало да буде уклоњено да би реалност добила свој облик, али што није и нестало. То што нас подсећа на конструкте реалности

stands in the midst of the flower field, or opt for the framing that makes it disappear? Will we use the draw-mask facility in our editing software to cut out the empty bottle on the floor, or will we just let it sit there?

It may be that visual artists and visual anthropologists arrive at different answers to such questions. I certainly understood the video artist's wish for Aninha to leave the scene with her ugly T-shirt, that inescapable reminder of the banal everyday with its commercial activities and consumption. How could the enchanted forest she sought to evoke in her artwork come into being with that woman circling around in her footage?

As an anthropologist, however, I could also see the beauty of the ugly T-shirt, as it highlights how the world continues to resist our designs, keeps confronting us with surprise elements that mess up our visual storytelling. Isn't that exactly what anthropologists are supposed to do, I wondered: to face and embrace the complexity of the world? To celebrate its messiness and the surprises it holds in store?

The idea of a "reality surplus" has been a constant in my anthropological work, long before I started making films. I keep telling my students that anthropology is the study of human world-making: we seek to understand how humans carve meaningful worlds out of the plenum of their existence, and how they manage to persuade themselves that these constructions are for real. More than others perhaps, I've been drawn to the by-products of this carving: all that had to go for a reality to take shape, but which is therefore not gone. I called this remainder of reality constructions "the-rest-of-what-is" (Van de Port 2011), and kept on pointing out how it haunts the project of world-making. In my work

назвао сам „остатком-онога-што-јесте” (Van de Port 2011) и стално показивао како то опседа наше пројекте стварања светова. Када сам раних деведесетих радио у Србији, остатак-онога-што-јесте представљале су непомирљиве ратне трауме које су подривале покушаје да се после рата створи нормалност. Када сам радио у Баији, где сам проучавао однос између духова и људи у религији Кандомбле, остатак-онога-што-јесте односио се на ориша дугове, који не могу да постоје у мом секуларном погледу на свет, али су стално настаљали да доказују своје присуство.

Када сам почео да правим филмове, брзо сам схватио колико процес прављења филма има паралеле са процесом стварања светова. Снимање и монтажа садрже исту ту борбу да се остатак-онога-што-јесте држи на одстојању; да се дође до форме која нешто значи тако што се уклони све што је квари. Сигурно је да нисам једини који је дошао до овог закључка. Дејвид Мекдугал (2004) описао је ову димензију филмског стваралаштва својом карактеристичном елоквентношћу. Задатак филмског ствараоца, написао је, у томе је да привуче пажњу на делове снимка који су значајни. „Када правим филмове, непрекидно се суочавам са кадровима који су испуњени и релевантним и (за мене) страним чиниоцима на сваком нивоу.” Али онда ипак додаје да вишак реалности у кадру није само проблем. Он такође обогаћује филм. „Истовремено и желите и не желите ту комбиновану моћ коју снимак пружа, јер се стално крећу према стварној сложености и недефинисаности искуственог света.”

Потпуно се слажем са тим. Наравно, Анињу нисмо питали да напусти шире. Чак и без етичких дилема које би такав поступак расламсао, њена ружна мајица није била ништа друго него дар, који ми је помогао да јасно

он Serbia in the early 1990s, the-rest-of-what-is referred to the unassimilable wartime traumas that kept undermining attempts to construct post-war normalcies. In my work on Bahia, where I studied the relations between humans and spirits in the Candomblé religion, the-rest-of-what-is referred to the orixá spirits, who cannot exist in my secular worldview, yet kept asserting the reality of their presence.

When I started making films, I soon realized just how much the process of making a film mirrors the process of human world-making. Camera work and editing entail the exact same struggle to keep the-rest-of-what-is at bay; to arrive at a meaningful form by excluding all that disrupts it. I am certainly not the only one who has reached this conclusion. David MacDougall (2004) has described this dimension of filmmaking with characteristic eloquence. The task of the filmmaker, he wrote, is to draw attention to the elements in a shot that matter. “When I am making a film I am constantly confronted by shots that are filled with both relevant and (to me) extraneous matter at every level.” Yet he then adds that the reality surplus in a shot is not only a problem. It is also the riches of film. “You both want and don’t want the combinative power that shots offer, for they constantly drift toward the actual complexity and indeterminacy of the experienced world.”

I couldn’t agree more. Of course, Aninha was not asked to leave the xiré. Even aside from the ethical objections such a move would raise, her ugly T-shirt was nothing less than a gift, as it helped me to articulate the differences between video artists and visual anthropologists. Where-

дефинишем разлике између видео-уметника и визуелних антрополога. Док визуелни уметници прате своје визије из снова, трудећи се да направе слике које приказују свет како су га замислили, визуелни антрополози могу да пожеље да евоцирају напетост између начина на који би волели да кадар изгледа и онога што је стварно присутно у том кадру. У тој напетости они стварно прилазе објекту свог истраживања: чињеници да прави свет не прати оно што наш људски наратив жели да прикаже. Другим речима, за антропологе снимање филмова није само процес показивања како људи стварају замишљене светове, него је и само по себи пример тог стварања.

Зато хајде да направимо антрополошке филмове који укључују буку која спречава уредан „крај наратива”. Хајде да нагласимо све додатне чиниоце у кадру који додају хаос и турбуленцију у наше приповедање. Нека ружна мајица буде „размак”, „празнина”, „дисcontinуални елемент” (Rascaroli 2017) који спречава филмског уметника да устврди како је у потпуности ухватио реалност једног места или ситуације. Нека SUPERMERCADO FERREIRA, FOR DELIVERIES CALL 75-9387635, разбије егзотичну визију тропске прашуме из снова, тако да може да је поново дочара, али на други начин.

Литература

MacDougall, David. 2004. *The Corporeal Image: Film, Ethnography, and the Senses*. Princeton, NJ: Princeton University Press.

Rascaroli, Laura. 2017. *How the Essay Film Thinks*. Oxford: Oxford University Press.

Van de Port, Mattijs. 2011. *Ecstatic Encounters*. Amsterdam: Amsterdam University Press.

as visual artists may pursue their dream-visions, seeking to make images that express the world as they imagine it to be, visual anthropologists might want to evoke the tensions between what they want a shot to be, and what is actually present in that shot. Because it is in those tensions that they actually encounter the object of their study: the fact that the world does not comply with our human narrations of it. In other words: for anthropologists, filmmaking is not only a practice to report on human modes of world-making. It is itself an instance of it.

So let's make anthropological films that embrace the noise which prevents "narrative closure." Let's highlight the extraneous matter in a shot to inject turmoil and turbulence into our storytelling. Let the ugly T-shirt be the "gap," the "disjunction," the "discontinuous element" (Rascaroli 2017) that will prohibit any totalizing claim on the filmmaker's part to have captured the reality of a place or situation. Let SUPERMERCADO FERREIRA, FOR DELIVERIES CALL 75-9387635, disenchant the exotic dream-vision of a tropical forest, so as to re-enchant it differently.

References

MacDougall, David. 2004. *The Corporeal Image: Film, Ethnography, and the Senses*. Princeton, NJ: Princeton University Press.

Rascaroli, Laura. 2017. *How the Essay Film Thinks*. Oxford: Oxford University Press.

Van de Port, Mattijs. 2011. *Ecstatic Encounters*. Amsterdam: Amsterdam University Press.

Фотографија из филма *Прелазак*
Still from the Film: *Crossing*

ГЛАВНИ ТАКМИЧАРСКИ ПРОГРАМ
MAIN COMPETITION PROGRAM

Италија / Italy

77'42", 2025.

РЕЖИЈА / DIRECTED BY

Фабијан Волти / Fabian Volti

ПРОДУКЦИЈА / PRODUCED BY

Фабијан Волти, Roda Film / Fabian Volti, Roda Film

СЦЕНАРИО / SCRIPTWRITER

Фабијан Волти, Стефанија Мурезу / Fabian Volti, Stefania Muresu

КАМЕРА / CINEMATOGRAPHER

Фабијан Волти, Луиџи Босио, Роберто Фараџе /

Fabian Volti, Luigi Bosio, Roberto Farace

МОНТАЖА / EDITED BY

Стефанија Мурезу, Карлота Гуаралдо, Енрико Мазе /

Stefania Muresu, Carlotta Guaraldo, Enrico Masi

РЕЖИЈА / DIRECTED BY

Фабијан Волти је аутор филмова и фотограф. После студија политичких наука радио је у Берлину и Мадриду, стварајући аудиовизуелне пројекте који спајају визуелно истраживање и документарни филм. Од 2005. режирао је многобројне кратке филмове, репортаже и документарне филмове. Живи и ради на Сардинији, где је основао Рода Филм, продукцијску кућу креативних документарних филмова.

Fabian Volti is a filmmaker and photographer. After studying political science he worked between Berlin and Madrid producing audiovisual projects between visual research and documentary cinema. Since 2005 he has directed numerous short films, reportage and documentaries. He lives and works in Sardinia, where he founded Roda Film, a production of creative documentaries.

Авељ

Abel

На подручју Сардиније и Палестине, два географски удаљена места али подједнако кључна за историју номадског сточарства на простору Блиског истока и Средоземља, Авељ се сусреће са животима пастира који преживљавају на ободу војног полигона, у обесвећеној цркви, међу торовима Супрамонтеа и у палестинској пустињи коју контролише израелска војска. Ово је групни портрет у коме се пастири боре са геополитичким контрадикторностима садашњости.

Between Sardinia and Palestine – two geographically distant yet equally central places in the history of nomadic pastoralism from the Middle East to the Mediterranean – Abel encounters the lives of shepherds who survive on the edge of a military range, in a deconsecrated church, among the sheepfolds of Supramonte and in the Palestinian desert controlled by the Israeli army. A collective portrait in which the shepherds grapple with the geopolitical contradictions of the present.

Србија / Serbia

32'24", 2024.

РЕЖИЈА / DIRECTED BY

Милица Бајић Ђого / Milica Bajić Đogo

ПРОДУКЦИЈА / PRODUCED BY

Снежана Шапоњић Ашанин /

Snežana Šaponjić Ašanin

СЦЕНАРИО / SCRIPTWRITER

Милица Бајић Ђого / Milica Bajić Đogo

КАМЕРА / CINEMATOGRAPHER

Божидар Станојевић / Božidar Stanojević

МОНТАЖА / EDITED BY

Марко Драгојевић / Marko Dragojević

Асурџије

Reed mat weavers

У селу Доње Ланиште код Јагодине мештани су се одувек бавили гајењем шевара који је погодан за израду асура. Некада се готово читаво село бавило овим старим занатом. Данас се израдом предмета од асура бави још дванаест занатлија. Село и његова околина богати су квалитетним шеваром који расте слободно у мочварним пределима. Од дугих танких тракастих делова ове биљке на вертикалним дрвеним разбојима ткају се асуре од којих се касније израђују разни употребни предмети.

In the village of Donje Lanište near Jagodina, the locals have always grown reed, which is suitable for making reed mats. Once almost the entire village has worked in this old craft. Today only twelve reed mat craftsmen are left. The village and its surroundings are rich in high-quality reed that grows wild in marsh areas. Long, ribbon-like parts of reed stem are woven on vertical wooden looms into *asura* plates and later made into various useful items.

РЕЖИЈА / DIRECTED BY

Милица Бајић Ђого је дугогодишњи уредник у РТС, аутор многобројних емисија, серија, документарних филмова. Бавила се темама из области културне баштине Србије, нематеријалног наслеђа, природног наслеђа и екологије, Првог светског рата, образовања...

Снежана Шапоњић Ашанин је етнолог – музејски саветник. Бави се нематеријалним културним наслеђем. Аутор је већег броја стручних радова, монографија, етнолошких филмова.

Milica Bajić Đogo is an experienced editor at Radio Television of Serbia, author of numerous shows, series and documentaries. The many topics of her work include cultural heritage of Serbia, intangible heritage, natural heritage and ecology, World War I, education etc.

Snežana Šaponjić Ašanin is an ethnologist and museum advisor. Her field of research is intangible cultural heritage. She is the author of a large number of academic papers, monographs and ethnological films.

Немачка / Germany

93'13", 2024.

РЕЖИЈА / DIRECTED BY

Ирис Пакула / Iris Pakulla

ПРОДУКЦИЈА / PRODUCED BY

Ева Фуке, Beetz Brothers /

Eva Fouquet, Beetz Brothers

СЦЕНАРИО / SCRIPTWRITER

Ирис Пакула / Iris Pakulla

КАМЕРА / CINEMATOGRAPHER

Иван Кастињеирас / Iván Castiñeiras

МОНТАЖА / EDITED BY

Кристијан Р. Тиман / Christian R. Timmann

РЕЖИЈА / DIRECTED BY

Ирис Пакула живи у Берлину, а бави се писањем и антропологијом животне средине. Има више од деценије искуства продуцентског и сценаристичког рада на документарном филму, а филм *Гневни духови* је њен недавни редитељски деби дугометражног филма. Докторирала је социјалну антропологију на Универзитету у Кембриџу, а главна тема рада су јој здравље животне средине и екстрактивизам у Монголији.

Iris Pakulla is a writer and environmental anthropologist based in Berlin. With over a decade of experience as a producer and writer of documentaries, she recently made her feature directorial debut with *Angry Spirits*. She holds a PhD in social anthropology from the University of Cambridge, focusing on environmental health and extractivism in Mongolia.

Гневни духови

Angry Spirits

Филм „Бесни духови“ на поетски начин приступа глобалном изазову: претњи домородачким народима од стране деградације животне средине и климатских катастрофа. Овај филм прати процес менталног исцељења тридесетдогодишње Ајнур, младе мајке која је некада била номад, а сада ради као плесачица у стриптиз клубу у модерној престоници Монголије, Улан Батору. Она има осећај да је обузимају зли духови, па се по савету шамана враћа у земљу свог клана: пустињу Гоби. Тамо се суочава са уништењем овог некада задивљујућег пејзажа од стране једног од највећих рудника бакра и злата у свету и климатских промена.

Angry Spirits highlights a global challenge in a poetic manner: the threat to indigenous peoples from environmental degradation and climate catastrophe. The film follows the search for healing of Ainur (32) a former nomad and young mother living as a dancer in a strip club in the modern capital Ulaanbaatar in Mongolia. She has the feeling that evil spirits are taking possession of her and follows the shaman's advice and returns to the land of her clan: the Gobi Desert. There she is confronted with the destruction of this once breathtaking landscape by one of the largest copper and gold mines in the world and climate change.

Холандија / Netherlands

37'11", 2025.

РЕЖИЈА / DIRECTED BY

Сара Елизабет Норделос / Sarah Elisabeth Noordeloos

ПРОДУКЦИЈА / PRODUCED BY

Сара Елизабет Норделос / Sarah Elisabeth Noordeloos

СЦЕНАРИО / SCRIPTWRITER

Сара Елизабет Норделос / Sarah Elisabeth Noordeloos

КАМЕРА / CINEMATOGRAPHER

Сара Елизабет Норделос / Sarah Elisabeth Noordeloos

МОНТАЖА / EDITED BY

Сара Елизабет Норделос / Sarah Elisabeth Noordeloos

Испод површине: у потрази за богом мора Below the Surface: In Search for the Sea God

У Аксиму у Гани, риболовци и продавци рибе су свој начин рада вековима заснивали на веровањима наслеђеним од предака. Најважнији је био бог мора, Бебу Ајиси, у кога су веровале рибарске заједнице у Гани. Данас, у постколонијалном контексту, почињем своју потрагу за овим боговима и истражујем њихов значај. Успут сазнајем да су се појавили нови богови који се боре да се подигну на површину, и они гурају остала веровања у дубине. Откривам многобројне слојеве у приказу постојећих тензија између веровања, традиција и модерног живота.

In Axim, Ghana, ancestral beliefs have long influenced the fishing practices of fishermen and fishmongers. Especially the god of the sea, Bebu Ayisi, once revered by fishing communities in Ghana. Now, in postcolonial context, I start my search for these gods, looking for their significance. Along the way I discover that new gods have been introduced and dominate the surface, pushing other beliefs below the surface. A layered journey unfolds, visualising the existing tensions between beliefs, traditions and modernity.

РЕЖИЈА / DIRECTED BY

Сара Елизабет Норделос је студенткиња докторских студија из Холандије. *Испод површине: у потрази за богом мора* је филм којим је одбранила мастер тезу из визуелне антропологије на Универзитету у Лајдену.

Sarah Elisabeth Noordeloos is a PhD student from the Netherlands. *Below the Surface: In Search for the Sea God* was made for the purposes of her Master's thesis in Visual anthropology at the University of Leiden.

Немачка, Грчка / Germany, Greece
27'57", 2025.

РЕЖИЈА / DIRECTED BY

Ана-Марија Дитоа / Anna-Maria Dutoit

ПРОДУКЦИЈА / PRODUCED BY

Михаела Медерер, Хара Фурнари, Анастасис Мавројанис /
Michaela Mederer, Chara Fournari, Anastasis Mavrogiannis

СЦЕНАРИО / SCRIPTWRITER

Ана-Марија Дитоа / Anna-Maria Dutoit

КАМЕРА / CINEMATOGRAPHER

Луис Дикхаут / Louis Dickhaut

МОНТАЖА / EDITED BY

Ана-Марија Дитоа, Мелани Јилг /
Anna-Maria Dutoit, Melanie Jilg

РЕЖИЈА / DIRECTED BY

Ана-Марија Дитоа је редитељка грчких и швајцарских корена. Пре студија филма, завршила је бачелор студије политичких наука и географије. Од 2019. године студира режију документарних филмова на Универзитету за телевизију и филм у Минхену.

Anna-Maria Dutoit is a Greek-Swiss filmmaker. Before film school, she completed a Bachelor in Political Science and Geography. Since 2019 she has been studying Directing for Documentary at the University of Television and Film in Munich.

Јелисејска поља
Elysian Fields

Јаки ветрови шибају кроз дрвеће погођено сушом у древном маслињаку близу Делфа, подсећајући на пожаре који сваког лета прогутају целу Грчку. Међу дрвећем је породица маслинара који се боре са последицама ранијих пожара и непрекидном несташицом воде. Назван по рају из старогрчког мита, филм *Јелисејска поља* истражује и разорене и охрабрујуће пејзаже, у потрази за снагом потребном за нови почетак.

Strong winds brush through drought-stricken trees in the ancient olive grove near Delphi, reminding of the wildfires that are engulfing the country every summer. Among the trees, a family of olive farmers struggles to recover from past flames and a persistent lack of water. Named after the paradise in ancient Greek myth, *Elysian Fields* explores landscapes of both devastation and hope, in search of the strength to begin again.

Мароко / Morocco

25'24", 2024.

РЕЖИЈА / DIRECTED BY

Ашраф Ел Афија / Achraf El Afia

ПРОДУКЦИЈА / PRODUCED BY

Хамид Аидуни / Hamid Aidouni

СЦЕНАРИО / SCRIPTWRITER

Ашраф Ел Афија / Achraf El Afia

КАМЕРА / CINEMATOGRAPHER

Ашраф Ел Афија / Achraf El Afia

МОНТАЖА / EDITED BY

Мохамед Алали / Mohammed Allali

Људи Тангера The People of Tangier

Људи Тангера је поетски документарцац који душу Тангера дочарава кроз гласове, лица и ритмове његових становника. Кроз стапање интимних интервјуа и инспиративних визуелних приказа, овај филм истражује јединствени акценат, идентитет и културну фузију овог града, живи одраз његове историје на раскршћу између Африке и Европе. Кроз свакодневне приче и урбану поезију, открива начин на који људи Тангера истовремено отелотворују носталгију и модерну виталност. Овај документарни филм је у исто време и љубавно писмо овом граду и његов портрет који се непрекидно изнова обликује, задржавајући свој препознатљив глас.

The People of Tangier is a poetic documentary that captures the soul of Tangier through the voices, faces, and rhythms of its inhabitants. Blending intimate interviews with evocative visuals, the film explores the city's unique accent, identity, and cultural fusion a living reflection of its history as a crossroads between Africa and Europe. Through everyday stories and urban poetry, it reveals how Tangier's people embody both nostalgia and modern vitality. The documentary is both a love letter and a portrait of a city constantly reinventing itself while holding onto its distinctive voice.

РЕЖИЈА / DIRECTED BY

Ашраф Ел Афија је аутор документарних филмова и директор фотографије, са мастер студијама документарног филма, завршеним основним студијама филма и аудиовизуелних медија, као и дипломом аудиовизуелне слике. Страствено је посвећен визуелном приповедању и његов рад истражује идентитет, културу и повезаност људи кроз поетски објектив.

Achraf El Afia is a documentary filmmaker and director of photography with a Master's in Documentary cinema, a Bachelor's in Film and audiovisual studies, and a Diploma in Audiovisual image. Passionate about visual storytelling, his work explores identity, culture, and human connection through a poetic cinematic lens.

Хрватска / Croatia

28', 2025.

РЕЖИЈА / DIRECTED BY

Иво Кузманић / Ivo Kuzmanić

ПРОДУКЦИЈА / PRODUCED BY

ХРТ (Сања Иванчин, Алексеј Павловски) /

HRT (Sanja Ivančin, Aleksej Pavlovsky)

СЦЕНАРИО / SCRIPTWRITER

Иво Кузманић, Алексеј Павловски / Ivo Kuzmanić, Aleksej Pavlovsky

КАМЕРА / CINEMATOGRAPHER

Иван Брезовец, Алан Шимуновић / Ivan Brezovec, Alan Šimunović

МОНТАЖА / EDITED BY

Дамир Чучић / Damir Čučić

РЕЖИЈА / DIRECTED BY

Иво Кузманић је рођен 1966. у Загребу. У продукцији ХРТ-а је од краја деведесетих, односно почетка две хиљадитих до данас. Као редитељ и (ко)сценариста, направио је велики број документарних филмова из подручја традицијске, као и популарне културе, од којих су многи и награђени.

Ivo Kuzmanić was born in Zagreb in 1966. He has been working in the production department of HRT since late 1990s and early 2000s. As a director and (co)writer, he made numerous documentary films in the field of both traditional and popular culture, and many of them won awards.

Муртерске баке

„The Bake” of Murter

У месту Муртеру (на острву Муртеру, у шибенском архипелагу), израз **баке** нема везе с родбинским односима, већ је реч о називу за маскиране особе, тј. машкаре, које као део поклада током последња три дана тог раздобља – у недељу, понедељак и уторак – учествују у колективним обичајима, као што су суђење Крњи Крњићу и поворка маскираних група и алегоријских колâ. Што се поворке тиче, Муртерини се сећају да је сигурно постојала већ педесетих, а претпоставља се, и раније. Задивљујуће је до којих размера сеже њихов труд уложен у припрему тих групних маски и кола.

In the town of Murter (at Murter island in the Šibenik archipelago), the expression “bake” (“grannies”) is not reflecting any generational relationships but is instead a dialect term for masked persons who participate in collective activities at the final three days of the carnival (on Sunday, Monday and Tuesday), including the trial of Krnjo Krnjić and the parade of masked groups and allegory floats. Regarding the parade, the denizens of Murter remember that it already existed in the 1950s and probably even earlier, and the effort invested in preparation of these group masks and floats is fascinating.

Црна Гора / Montenegro

111'15", 2024.

РЕЖИЈА / DIRECTED BY

Владимир Перовић / Vladimir Perović

ПРОДУКЦИЈА / PRODUCED BY

Иван Чојбашић, Владимир Перовић /

Ivan Čojbašić, Vladimir Perović

СЦЕНАРИО / SCRIPTWRITER

Владимир Перовић / Vladimir Perović

КАМЕРА / CINEMATOGRAPHER

Иван Чојбашић / Ivan Čojbašić

МОНТАЖА / EDITED BY

Никола Егерић / Nikola Egerić

Ова добра земља Goodlands

Шта је човек, шта је живот, шта су његове вредности, значења, завети, тегобе, лепоте!? Овај филм, нека врста уређеног калейдоскопа, компонован из више прича, минијатурних вињета, тежи томе да дâ неке одговоре кроз ову оду планинама, планинцима, њиховој мудрости и њиховим искуствима. Жели да изрази етос планинских људи Црне Горе, начела и вредности којих се придржавају, њихову постојаност и лепоту њиховог места под звездама...

What is a man, the life, its values, its meanings, its vows, its hardships, its beauties and joys!? This film, a kind of an arranged kaleidoscope composed of several stories, miniature vignettes, tends to reach some answers through this ode to the mountains, the mountain people, their wisdom and their experiences, expressing the uniqueness of Montenegrin rural people's ethos, the principles and values they adhere to, their steadfastness, and the beauty of their space under the stars.

РЕЖИЈА / DIRECTED BY

Владимир Перовић, филмски редитељ, освојио је пуно домаћих и међународних награда за своје креативне документарце. Био је гостујући професор ФДУ Цетиње, селектор је филмског фестивала *Montenegro Film Festival* у Херцег Новом, а био је и селектор фестивала етнолошког филма у Београду, као и члан жирија бројних фестивала.

Vladimir Perović is a film director whose creative documentaries won several awards at both national and international levels. He was visiting professor at FDA Cetinje, Montenegro, the selector of the Montenegro Film Festival in Herceg Novi, former selector of the International Festival of Ethnological Film, Belgrade and a jury member in numerous festivals.

Србија / Serbia

13'18", 2024.

РЕЖИЈА / DIRECTED BY

Миодраг Савић, Андријана Јелић, Марија Ритан /
Miodrag Savić, Andriana Jelić, Marija Ritan

ПРОДУКЦИЈА / PRODUCED BY

Милан Милосављевић, Душко Станивук, Иван Велисављевић /
Milan Milosavljević, Duško Stanivuk, Ivan Velisavljević

СЦЕНАРИО / SCRIPTWRITER

Миодраг Савић, Андријана Јелић, Марија Ритан /
Miodrag Savić, Andriana Jelić, Marija Ritan

КАМЕРА / CINEMATOGRAPHER

Миодраг Савић, Никола Николић / Miodrag Savić, Nikola Nikolić

МОНТАЖА / EDITED BY

Душко Станивук / Duško Stanivuk

РЕЖИЈА / DIRECTED BY

Андријана Јелић је студент мастер студија на Филозофском факултету у Београду, на Одељењу за етнологију и антропологију. Учешће на радионици Кино-Еко омогућило јој је да се ближе упозна са светом документарног филма и окуша у њему.

Марија Ритан је од 2021. године редован студент Академије уметности у Бањој Луци, на Катедри за драму, на смеру Драматургија. Такође је 2023. године учествовала на радионици Кино-Еко за еколошки и антрополошки филм у Београду.

Миодраг Савић је 2015. године уписао Архитектонски факултет и Филозофски факултет на Универзитету у Београду, а 2020. године стекао звање мастер архитекта. Године 2023. учествовао је на радионици документарног филма Кино-Еко, у организацији Академског филмског центра.

Andriana Jelić is a student at Master studies at the Faculty of Philosophy in Belgrade, at the Department of Ethnology and Anthropology. Participation in the Kino-Eko workshop was her gateway to the world of documentary film in which she tried her hand.

Marija Ritan is a student of the Academy of Arts in Banja Luka, at the Department of Drama, majoring in Dramaturgy. In 2023 she has also participated at the workshop Kino-Eko for environmental and anthropological films in Belgrade.

In 2015, **Miodrag Savić** enrolled dually at the Faculty of Architecture and the Faculty of Philosophy at Belgrade University, and in 2020 he acquired the title of Master of Architecture. In 2023 he participated in the documentary film workshop Kino-Eko, organized by the Academic Film Center.

Од авлије до сокака
Danglers

У близини Чачка, у селу Рошци на Каблару, живи малобројно, углавном старије становништво, које се окупља у кафани Код Оце, месту где се чува дух села. Кафана представља централно место окупљања и жариште је активности, где њени стални посетиоци живе и из доколице стварају уметност. Време у кафани Код Оце нема ни почетак ни трајање - оно постоји само у садашњем тренутку и управо због тога постаје јединствено.

In the village Rošci at Mt. Kablar, near the town of Čačak, the few, mostly older, inhabitants regularly gather at the tavern *Kod Odže*, a place where the spirit of the village is preserved. The tavern is the central gathering place and the hotspot of all activity, where its regular visitors live and create art out of their leisure. At the tavern *Kod Odže*, time has neither its beginning nor its run – it exists only as the present moment, and therefore it becomes unique.

Белгија, Француска, Катар /
Belgium, France, Qatar
71', 2025.

РЕЖИЈА / DIRECTED BY

Жан-Франсоа Равањан /
Jean-François Ravagnan

ПРОДУКЦИЈА / PRODUCED BY

Жили Фреде, Dérives / Julie Frères, Dérives

КАМЕРА / CINEMATOGRAPHER

Томас Шира / Thomas Schira

МОНТАЖА / EDITED BY

Марк Рекија / Marc Recchia

Последња обала The Last Shore

У јануару 2017. године, видео-снимак који показује како се млади Гамбијац по имену Патех Сабали дави у Великом каналу у Венецији, постао је виралан на друштвеним мрежама. Звучни запис показује како га пролазници вређају са обале уместо да покушају да му помогну. Четири хиљаде километара одатле, гласови и лица његове породице причају причу која је претходила овој трагедији, причу скривену иза слика.

In January 2017, a video showing a young Gambian man named Pateh Sabally drowning in the waters of Venice's Grand Canal went viral on social networks. From the shore, passers-by could be heard insulting him, rather than attempting to help. 4,000 kilometres away, the voices and faces of his family tell the story that preceded this tragedy, the story behind the images.

РЕЖИЈА / DIRECTED BY

Жан-Франсоа Равањан, пореклом из Белгије, ради као асистент редитеља, пре свега на филмовима Лука и Жан-Пјера Дардена. 2015. године његов кратки филм *Уздизање* изабран је за учешће на 68. Филмском фестивалу у Локарну и добио је награде на неколико међународних фестивала. *Последња обала* је његов први документарни филм.

Jean-François Ravagnan, originally from Belgium, works as an assistant director, notably on Luc and Jean-Pierre Dardenne's films. In 2015, his first short film *Rise*, was selected for the 68th Locarno Film Festival and received awards at several international festivals. *The Last Shore* is his first documentary.

РЕЖИЈА / DIRECTED BY

Карол Фелисио је редитељка која истражује мајчинство, детињство, домородачке заједнице и традиције. Режирала је документарне филмове *Прелаз* и *Керечуино завештање*. Новинарка (UUVV-BR) са постдипломским студијама у области дигиталног маркетинга, прошла је праксу у *Abril Publishing* и студирала филмску режију у *Bucarest Ateliê/SP*, истражујући идентитете и повезаност људи.

Karol Felício is a filmmaker focused on motherhood, childhood, Indigenous communities, and traditions. She directed the documentaries *Crossing* and *Keretxchu's Legacy*. A journalist (UUVV - BR) with a postgrad in Digital Marketing, she trained at Abril Publishing and studied Cinematic Direction at Bucarest Ateliê/SP, exploring identity and human connection in her work.

Бразил / Brazil

15'19", 2025.

РЕЖИЈА / DIRECTED BY

Карол Фелисио / Karol Felício

ПРОДУКЦИЈА / PRODUCED BY

Данијела Барето Андолфи / Daniela Barreto Andolphi

СЦЕНАРИО / SCRIPTWRITER

Карол Фелисио / Karol Felício

КАМЕРА / CINEMATOGRAPHER

Карол Фелисио, Изадора Карнеиро /

Karol Felício, Isadora Carneiro

МОНТАЖА / EDITED BY

Јохана Аморим / Yohanna Amorim

Прелазак

Crossing

Филм *Прелаз* истражује трансформативни ток порођаја у домородачком селу на бразилској реци Пираке-Асу. Стара бабица Керечу, пуна мудрости древних времена, са својим унукама се креће између традиционалног и модерног, између културолошких дилема и личних избора.

Crossing explores the transformative journey of childbirth in the Rio Piraquê-Açu Indigenous village. Between tradition and modernity, elder midwife Keretxchu, with deep ancestral wisdom, and her granddaughters navigate cultural dilemmas and personal choices.

Велика Британија /
United Kingdom
3'45", 2025.

РЕЖИЈА / DIRECTED BY

Изолда Миленковић / Isolda Milenković

ПРОДУКЦИЈА / PRODUCED BY

Изолда Миленковић / Isolda Milenković

СЦЕНАРИО / SCRIPTWRITER

Изолда Миленковић / Isolda Milenković

КАМЕРА / CINEMATOGRAPHER

Изолда Миленковић / Isolda Milenković

МОНТАЖА / EDITED BY

Изолда Миленковић / Isolda Milenković

Преплитање Warp and Weft

Преплитање је анимирани документарни филм о традиционалној производњи текстила. То је љубавно писмо ручном раду, традиционалним занатским активностима и људима који их воле. Извире из страха да ће ови облици уметности нестати у друштву које више не цени рад људских руку на коме се заснивају.

Warp and Weft is an animated documentary short about traditional textile crafts. A love letter to the act of hand-making, traditional craft practices, and the people who love them. It stems from the fear of these artforms are slipping away in a society that no longer values the human labour behind them.

РЕЖИЈА / DIRECTED BY

Изолда Миленковић је ауторка филмова и аниматорка, која живи у Лондону. Пре свега, користи експерименталне технике анимације, и у свом раду раду често истражује иновативне начине да се у анимацију и израду филмова уграде и материјали који нису традиционални.

Isolda Milenkovic is a filmmaker and animator based in London. Focusing primarily on experimental animation techniques, her work often explores new and innovative ways to incorporate non-traditional materials into animation and filmmaking.

Иран, Велика Британија /

Iran, United Kingdom

26'58", 2024.

РЕЖИЈА / DIRECTED BY

Елахе Есмаили / Elahe Esmaili

ПРОДУКЦИЈА / PRODUCED BY

Хосеин Бехбуди Рад / Hossein Behboudi Rad

СЦЕНАРИО / SCRIPTWRITER

Елахе Есмаили / Elahe Esmaili

КАМЕРА / CINEMATOGRAPHER

Мехди Азади / Mehdi Azadi

МОНТАЖА / EDITED BY

Деларам Шемирани / Delaram Shemirani

РЕЖИЈА / DIRECTED BY

Елахе Есмаили је режисерка награђиваних документарних филмова. Њени радови *Лутка* (Best International Short Hot Docs 2021) и *Да ли смем да те загрлим?* (Sheffield Doc/Fest 2023) добили су престижне награде *Critics Choice*, *IDA*, *SAA*. Учествовала је на преко 50 фестивала и то одражава њену вештину у приповедању и залагању за права жена.

Elahe Esmaili is an award-winning documentary filmmaker. Her works include *The Doll* (Best International Short Hot Docs 2021) and *Can I Hug You?* (Sheffield Doc/Fest 2023) that were recognized by prestigious awards such as *Critics Choice*, *IDA*, *SAA*. Her work was presented in over 50 festivals and it reflects her prowess in storytelling and women's rights advocacy.

Пресељење

A Move

Елахе се враћа у свој родни град Машхад у Ирану после 40 година одсуства, како би помогла својој породици да се пресели у нову кућу. Иако је Елахе престала да носи хиџаб пре много година, морала је да га облачи када је била окружена својом религиозном породицом. Под утицајем покрета *Жена, живот, слобода* одлучила је да никада више не носи хиџаб, што је изазов за њену дубоко религиозну породицу.

Elahe returns to her hometown in Mashhad, Iran to assist her family's move to a new house after 40 years. Even though Elahe stopped wearing hijab many years ago, she still had to wear it when she was among her religious family. Influenced by the *Woman Life Freedom* movement, she has decided to stop wearing the hijab on all occasions, which is challenging for her deeply religious family's norms.

Индонезија / Indonesia

15'28", 2024.

РЕЖИЈА / DIRECTED BY

Калфеин Вуисан / Kalfein Maikel Wuisan

ПРОДУКЦИЈА / PRODUCED BY

Калфеин Вуисан / Kalfein Maikel Wuisan

СЦЕНАРИО / SCRIPTWRITER

Калфеин Вуисан / Kalfein Maikel Wuisan

КАМЕРА / CINEMATOGRAPHER

Калфеин Вуисан / Kalfein Maikel Wuisan

МОНТАЖА / EDITED BY

Калфеин Вуисан / Kalfein Maikel Wuisan

Роли: прича о мом оцу Rolly: A Story of My Father

Роли Вуисан, домородац из области Минахаса на Сулавесију, има 73 године и већ више од 50 година прави вино од палминог сока и истовремено чува своју домовину. Овај филм прати Ролијеве свакодневне активности – док хода километрима, пење се на стабла палме до висине од десет метара и тражи дрво за потпалу како би дестиловао каптикус. Пратећи наслеђена знања својих предака, он верује да су природа и човек блиски рођаци и да морају да штите једно друго.

At 73, Rolly Wuisan, an Indigenous Minahasan from Sulawesi, has spent over 50 years as a traditional palm wine maker and steward of his land. The film follows Rolly's daily routines as he walks a considerable distance from his home to climb palm trees up to 10 meters high and search for firewood to distill Captikus. Rooted in ancestral knowledge, he believes that nature and humans are close relatives who must protect each other.

РЕЖИЈА / DIRECTED BY

Калфеин Вуисан је млади филмски стваралац из минахасанске етничке групе са севера Сулавесија у Индонезији. Од 2009. године користи фотографију и филм да ојача своју домородачку културу и идентитет. Као оснивач Покрета смартфона (*Smartphone Movement*), иницијативе коју воде млади домороци, едукује локалне заједнице како да користе паметне телефоне за графички дизајн и снимање фотографија и филмова да би очували своју земљу и свој народ.

Kalfein Wuisan is an Indigenous Youth filmmaker of Minahasa from North Sulawesi, Indonesia. He is a filmmaker, writer, and storyteller. Since 2009, he has used photography and film to strengthen his Indigenous identity and culture. As the founder of the Smartphone Movement—an Indigenous youth-led initiative—he has helped educate communities on using smartphones for photography, video, and graphic design to protect Indigenous peoples and their lands.

РЕЖИЈА / DIRECTED BY

Шадаб Фарук је независни филмски стваралац, новинар и перформанс уметник из индијског дела Кашмира. Фарукови уметнички подухвати пружају јединствену аутентичну перспективу због његових личних корена у региону и искуства у многим дисциплинама. Интересују га теме регионалне политике, животне средине и културе и труди се да открије приче које су остатку света биле непознате.

Shadab Farooq is an independent filmmaker, journalist and performance artist from Indian-administered Kashmir. With a multidisciplinary background and deep roots in the region, Farooq brings a unique and authentic perspective to his artistic endeavors. He focuses on regional politics, environment and culture and uncovers previously unknown stories.

Индија / India

14'57", 2024.

РЕЖИЈА / DIRECTED BY

Шадаб Фарук / Shadab Farooq

ПРОДУКЦИЈА / PRODUCED BY

Рађив Мехротра / Rajiv Mehrotra

КАМЕРА / CINEMATOGRAPHER

Сахиб Гони / Sahib Goni

МОНТАЖА / EDITED BY

Сахиб Гони, Шадаб Фарук /

Sahib Goni, Shadab Farooq

Само ако беба заплаче

Only if the Baby Cries

Филм *Само ако беба заплаче* је дирљива прича о Мисри Хатун и Мохамеду Икбалу који се припремају за рођење свог детета. У селу Дадкаи користи се традиционална метода да се процени слух новорођенчета. Сељани праве велику буку око детета, верујући да беба која плаче са затвореним очима можда показује знаке глувоће. Овај документарни филм изврсно приказује обред бавећи се успут свакодневним животом заједнице и јединственим изазовима са којима се она суочава.

Only if the Baby Cries tells the poignant story of Misra Khatoon and Mohammad Iqbal as they prepare for the arrival of their child. In the village of Dhadkai, a traditional method is employed to assess a newborn's hearing abilities. Villagers create loud sounds around the infant, believing that a baby who cries with closed eyes may be at risk of deafness. The documentary beautifully captures this ritual while delving into the everyday lives of the community and the unique challenges they face.

Иран / Iran

18'22", 2024.

РЕЖИЈА / DIRECTED BY

Парвиз Ростами / Perwiz Rostemi

ПРОДУКЦИЈА / PRODUCED BY

Лејла Гасемлу Дамаванди,

Арезо Абаси, Шахин Абаси /

Leila Ghasemlou Damavandi,

Arezo Abbasi, Shahin Abbasi

КАМЕРА / CINEMATOGRAPHER

Парвиз Ростами / Perwiz Rostemi

МОНТАЖА / EDITED BY

Хади Ехмеди / Hadi Ehmedi

Сафура

Safoora

Сафура је име легендарне жене у ритуалној култури Ураманата у Курдистану. Она је била *анакхита* – богиња воде и плодности. Сафура Катун је сеоским женама оставила у завештање да сваке године одржавају церемонију током месеца Ордибехешта како би пала киша, а болесни оздравили.

Safoora is the name of a legendary woman in the ritual culture of the Kurdistan Oramanata. Safura was actually the Anahita of her time. Safura Khatun bequeathed that the women of the village hold a ceremony every year in the month of Ordibehesht to heal the sick and bring rain.

Парвиз Ростами је дипломирао на визуелним уметностима. Има додатну диплому из режије документарног филма при Иранском одељењу за филм, члан је Асоцијације визуелних уметника и већ скоро двадесет година ради у филмској индустрији. Његова дела укључују *Седам симфонија Загроса*, *Гохан* и *Гробље огледала*.

Perwiz Rostemi is a graduate of Visual Arts (Bachelor's Degree). He holds a second-degree degree in documentary film directing from the Iranian Cinema Department, is a member of the Visual Arts Association, and has been working in the field of filmmaking for nearly 20 years. His filmography includes *Seven Symphonies of Zagros*, *Gochan*, and *Cemetery of Mirrors*.

РЕЖИЈА / DIRECTED BY

Пољска / Poland

9', 2024.

РЕЖИЈА / DIRECTED BY

Изабела Зубрицка / Izabela Zubrycka

ПРОДУКЦИЈА / PRODUCED BY

Агата Голањска / Agata Golańska

СЦЕНАРИО / SCRIPTWRITER

Изабела Зубрицка / Izabela Zubrycka

КАМЕРА / CINEMATOGRAPHER

Мерлајн Вилемсен / Merlijn Willemsen

МОНТАЖА / EDITED BY

Филип Џјуба / Filip Dziuba

РЕЖИЈА / DIRECTED BY

Изабела Зубрицка је рођена 1998. године. Студира филмску и телевизијску режију на Пољској националној школи филма у Лођу. Претходно је дипломирала новинарство и фотографију на Универзитету у Варшави и школи Вајда.

Izabela Zubrycka was born in 1998. She is a student of the Film and Television Directing at the Polish National Film School in Lodz. She graduated Journalism and Photography from the University of Warsaw and the Wajda School.

Ти, реко You River

Главни лик овог импресионистичког есеја у црно-белој техници је река, а камера прати њену перспективу. Тече кроз пејзаж, понекад мирно, понекад подивљало, и утиче на животе свих животиња и људи. Некима је извор инспирације, а део је и ритуала локалне заједнице.

The main character of this black and white impressionistic essay is a river, and the camera adopts its perspective. It flows through the landscape, sometimes peacefully, sometimes wildly, affecting the lives of animals and people alike. For some, it is a source of inspiration and a part of folk rituals.

Србија / Serbia

7'41", 2024.

РЕЖИЈА / DIRECTED BY

Милан Пантелић / Milan Pantelić

ПРОДУКЦИЈА / PRODUCED BY

Милан Пантелић / Milan Pantelić

СЦЕНАРИО / SCRIPTWRITER

Милан Пантелић / Milan Pantelić

КАМЕРА / CINEMATOGRAPHER

Добрила Пантелић, Сандра Пантелић,

Милан Пантелић / Dobrila Pantelić,

Sandra Pantelić, Milan Pantelić

МОНТАЖА / EDITED BY

Милан Пантелић / Milan Pantelić

Троножац из Гуњака Three-legged stool from Gunjaci

Филм говори о једном човеку, Павлу Перићу, из села Гуњаци у општини Осечина, који, нажалост, више није са нама. Цео свој живот провео је на селу, обрађивао је земљу и свирао је хармонику. У слободно време је почео да прави треношце. Троножац је мала дрвена столица са три ножице и овакву столицу је имала свака кућа у нека стара и добра времена. Како се прави треножац и чему све служи, можемо сазнати у овоме филму.

This film presents a man named Pavle Perić, from village Gunjaci in the municipality Osečina, who unfortunately is not with us anymore. He spent his entire life in a rural area, working on his land and playing accordion. In his free time he started to make three-legged stools. *Tronožac* is a small wooden stool with three short legs, and in some olden good times every home had at least one such stool. This film will show us how a three-legged stool is made and what it is used for.

РЕЖИЈА / DIRECTED BY

Милан Пантелић рођен је 1981. године од оца Добривоје и мајке Добриле. Бави се снимањем филмова и репортажа дуже од 15 година. Његов отац Добривоје Пантелић је више од 20 година камером бележио живот и обичаје народа западне Србије. Од њега је и наследио љубав према етнолошком и документарном филму. У продукцији ради цела породица, коју чине: Милан Пантелић, супруга Сандра Пантелић, мајка Добрила Пантелић, деца Дијана и Тања Пантелић.

Milan Pantelić was born in 1981 from father Dobrivoje and mother Dobrila. He has been active in making films and reports for over 15 years. His father, Dobrivoje Pantelić, spent over 20 years recording life and customs of common folk of Western Serbia with his camera. Milan inherited his love toward ethnological and documentary films. The entire family participates in the production, including: Milan Pantelić, his wife Sandra Pantelić, his mother Dobrila Pantelić and his children Dijana and Tanja Pantelić.

РЕЖИЈА / DIRECTED BY

Владимир Шојат је редитељ документарних филмова, филмски продуцент, монтажер и видео уметник. У оквиру своје продуцентске куће Фракција (основане 2015. године), Шојат је произвео више десетина награђиваних документарних и експерименталних филмова. Шојат се бави теоријом филма кроз есеје и предавања. Његова књига „Дуго и нетремице: поглед на ликове у документарном филму“, објављена је у издању ДКСГ 2019. године.

Vladimir Šojat is active as a director of documentary films, film producer, editor and video-artist. Within his producing firm Frakcija (founded in 2015), Šojat produced several dozen awarded documentary and experimental films. Šojat explores film theory through essays and lectures. His book “Long stare: a look at the characters in the documentary film” was published by DKSG in 2019.

Србија / Serbia

19'37", 2024.

РЕЖИЈА / DIRECTED BY

Владимир Шојат / Vladimir Šojat

ПРОДУКЦИЈА / PRODUCED BY

Владимир Шојат (Фракција), Саша Вербич

(Друштво Словенаца „Сава“) / Vladimir Šojat (Frakcija),

Saša Verbič (Society of Slovenes „Sava“)

СЦЕНАРИО / SCRIPTWRITER

Драгомир Зупанц, Владимир Шојат /

Dragomir Zupanc, Vladimir Šojat

КАМЕРА / CINEMATOGRAPHER

Владимир Шојат / Vladimir Šojat

МОНТАЖА / EDITED BY

Владимир Шојат / Vladimir Šojat

У тихој долини

In the Silent Valley

Упознајте Цветку која је као мала девојчица са таласом колониста из Словеније донета возом у Војводину у кориту за мешање хлеба. У селу Гудурица, на обронцима вршачког брега, њена породица заједно са многим другим насељеницима започела је нови живот у пределу који ће на необичан начин обележити њену судбину.

Meet Cvetka, who as a tiny girl was brought into Vojvodina with the wave of colonists from Slovenia, carried in a bread-kneading trough on a train. In the village of Gudurica, at the slopes of Vršac Hills, her family and many other settlers have started a new life in a region that will mark her destiny in unusual ways.

Фотографија из филма *Авел*
Still from the film: *Abel*

Фотографија из филма *Света обитељ*
Still from the film: *Holv Familj*

РЕВИЈАЛНИ ПРОГРАМ ИГРАНОГ ФИЛМА
NON-COMPETITIVE FICTION FILMS

Хрватска / Croatia

115', 2023.

РЕЖИЈА / DIRECTED BY

Влатка Воркапић / Vlatka Vorkapić

ПРОДУКЦИЈА / PRODUCED BY

Иван Малоча, Interfilm, Лазар Ристовски, Zillion Film /

Ivan Maloča, Interfilm, Lazar Ristovski, Zillion Film

УЛОГЕ / STARRING

Луна Пилић, Иван Чуић, Никола Ђуричко /

Luna Pilić, Ivan Čuić, Nikola Đuričko

СЦЕНАРИО / SCRIPTWRITER

Славица Шнур / Slavica Šnur

КАМЕРА / CINEMATOGRAPHER

Филип Тот / Filip Tot

МОНТАЖА / EDITED BY

Ивор Шоње / Ivor Šonje

РЕЖИЈА / DIRECTED BY

Света обитељ

Holy Family

Влатка Воркапић сценариста је и редитељка низа награђиваних документарних и играних ТВ-серија. Режира је преко тридесет документарних филмова, два краткометражна играна филма, неколико награђиваних позоришних представа, те дугометражни филм *Соња и бик* за чији сценарио који је награђена „Златном ареном” на Фестивалу у Пули.

Vlatka Vorkapić is the screenwriter and director of a number of award-winning documentary and fiction TV series. She has directed more than thirty documentary films, two short fiction films, several award-winning theatre productions, and the feature film *Sonja and the Bull*, for whose screenplay she received the “Golden Arena” in Pula.

Удаја за сина богатог сеоског газде наизглед је испуњење снова младе сиромашне надничарке. Брак с момком који је оптерећен, за село у којем живи, срамотном тајном, због које је талац болесно традиционалне и побожне мајке и бескрупулозног али шармантног оца, за надничарку ће бити замка лажи, мрачне пожуде, традиционализма и девијантне побожности. Кад схвати да је изабрана само да им попуни слику њихове „свете обитељи”, ситуација измиче контроли а слика постаје ругло.

Marrying the son of a wealthy village landlord seems, at first glance, like the fulfillment of a poor young day laborer's dreams. But marriage to a young man burdened with a shameful secret – one that, in the eyes of the village, makes him a hostage to his sickeningly traditional and pious mother and his unscrupulous yet charming father – becomes for the day laborer a trap of lies, dark desire, traditionalism, and deviant piety. When she realizes that she was chosen only to complete the picture of their “holy family,” the situation slips out of control and the picture turns into a mockery.

Румунија / Romania

108', 2015.

РЕЖИЈА / DIRECTED BY

Раду Ђуде / Radu Jude

ПРОДУКЦИЈА / PRODUCED BY

Ада Соломон / Ada Solomon

УЛОГЕ / STARRING

Теодор Чорбан, Михај Команоју, Кузин Тома /

Teodor Corban, Mihai Comănoiu, Cuzin Toma

СЦЕНАРИО / SCRIPTWRITER

Раду Ђуде, Флоријан Лазареску /

Radu Jude, Florin Lăzărescu

КАМЕРА / CINEMATOGRAPHER

Маријус Пандуру / Marius Panduru

МОНТАЖА / EDITED BY

Каталин Кристутију / Cătălin Cristuțiu

Аферим!

Aferim!

РЕЖИЈА / DIRECTED BY

Радња филма *Аферим!* смештена је у Влашку 1835. године (данашња Румунија) и прати Костандина, локалног пандура, и његовог сина Јониту док путују кроз провинцију у потрази за Карфином, побеглим ромским робом. Ангажовани од стране племића чији је роб наводно имао аферу са његовом женом, они на свом путу сусрећу разне људе – сељаке, монахе, разбојнике и свештенике са дубоким предрасудама – откривајући друштвене, етничке и моралне тензије тог доба.

Set in 1835 Wallachia (now part of Romania), *Aferim!* follows Costandin, a local constable, and his son Ionita as they journey through the countryside hunting for Carfin, a runaway Roma slave. Hired by a nobleman whose slave allegedly had an affair with his wife, the pair encounter a variety of people – peasants, monks, bandits, and deeply prejudiced clergy – revealing the social, ethnic, and moral tensions of their time.

Раду Ђуде је румунски филмски редитељ и сценариста. Дипломирао је на Универзитету за медије у Букурешту 2003. године. Режирао је многе цењене кратке филмове – нарочито *Телевизор са шеширом* (2006), један од најнаграђиванијих румунских кратких филмова. Његов првенац у дугометражном филму, *Најсрећнија девојка на свету* (2009), освојио је награде на међународним фестивалима. Велику афирмацију стекао је филмом *Аферим!* (2015), за који је освојио „Сребрног медведа” за најбољу режију на Берлинском филмском фестивалу.

Radu Jude is a Romanian film director and screenwriter. He graduated from the Media University of Bucharest in 2003. He directed many acclaimed short films – notably *The Tube with a Hat* (2006), one of the most awarded Romanian shorts. His feature debut, *The Happiest Girl in the World* (2009), won international festival prizes. He gained major recognition for *Aferim!* (2015), winning the “Silver Bear” for Best Director at the Berlin Film Festival.

Фотографија из филма *Ава Куња, Ати Куња: аутохтоне жене, политичне жене*
Still from the Film: *Ava Kuña, Aty Kuña: Indigenous Woman, Political Woman*

СПЕЦИЈАЛНИ ПРОГРАМ: АУТОХТОНИ БРАЗИЛ
SPECIAL PROGRAM: INDIGENOUS BRAZIL

РЕЖИЈА / DIRECTED BY

Фабијани Међина потиче из етничке групе Гуарани и докторирала је политичке науке. Њен рад укључује развој садржаја, техничких докумената и креативних материјала на теме међусобног утицаја рода и етничитета у областима уметности, културе, образовања и забаве. Као сценаристкиња, продуценткиња и истраживачица, укључује се у друштвено релевантне и утицајне филмске пројекте. Њен кратки документарни филм *Ава Куња, Ати Куња: аутохтоне жене, политичне жене* добио је више од 30 награда на филмским фестивалима и званично је изабран за приказивање на ТВ Бахији.

Fabiane Medina is a Guarani indigenous woman and Ph.D. in Political Science. She works in the development of content, technical documents, and creative materials addressing the intersection of gender and ethnicity within the fields of art, culture, education, and entertainment. As a screenwriter, producer, and researcher, she is engaged in socially relevant and impactful film projects. Her short documentary *Ava Kuña, Aty Kuña: Indigenous Woman, Political Woman* received more than 30 awards at film festivals and was officially selected for screening on TV Bahia.

Бразил / Brazil

25'13", 2021.

РЕЖИЈА / DIRECTED BY

Жулија Зулијан, Фабијани Међина, Гилерми Сај
/ Julia Zulian, Fabiane Medina, Guilherme Sai

ПРОДУКЦИЈА / PRODUCED BY

Жулија Зулијан / Julia Zulian

СЦЕНАРИО / SCRIPTWRITER

Фабијани Међина / Fabiane Medina

КАМЕРА / CINEMATOGRAPHER

Гилерми Сај, Доријано Моралез
/ Guilherme Sai, Dorianio Moralez

МОНТАЖА / EDITED BY

Жулија Зулијан, Гилерми Сај
/ Julia Zulian, Guilherme Sai

Ава Куња, Ати Куња: аутохтоне жене, политичне жене

Ava Kuña, Aty Kuña: Indigenous Woman, Political Woman

Ава Куња, Ати Куња: аутохтоне жене, политичне жене је поетски приступ политичкој снази жена из бразилских аутохтоних култура. Овај документарни филм је портрет Куњанге Ати Гуасу, већа жена из Кајова заједнице Гуаранија, и комбинује утиске беле жене о овом збору са објашњењима домороткиње

Ava Kuña, Aty Kuña: Indigenous Woman, Political Woman is a poetic approach to indigenous Brazilian women's political resilience. A portrait of the Kuñangue Aty Guasu, an assembly of Guarani Kaio-wá women, the short documentary mixes the impressions of a white woman with an originary woman's explanations about this meeting.

Бразил / Brazil

25'50", 2023.

РЕЖИЈА / DIRECTED BY

Педро Бјава / Pedro Biava

ПРОДУКЦИЈА / PRODUCED BY

Мариана Переира да Силва, Елен Кришћина,
Силвана до Насименто / Mariana Pereira da Silva,

Ellen Cristina, Silvana do Nascimento

СЦЕНАРИО / SCRIPTWRITER

Елен Кришћина, Мариана Переира да Силва,

Силвана Жезус до Насименто, Татјана Клајн,

Педро Бјава / Ellen Cristina, Mariana Pereira da Silva,
Silvana Jesus do Nascimento, Tatiane Klein, Pedro Biava

Извештаји о рату Reports of a War

РЕЖИЈА / DIRECTED BY

Док се боре да поврате своје традиционалне територије у држави Мато Гросо до Сул, урођенички народи Кајова и Гуарани постају жртве насилних напада које организују земљопоседници и полицијске снаге.

In the struggle to regain their traditional territories in Mato Grosso do Sul, Kaiowa and Guarani indigenous people are victims of violent attacks organized by landowners and police forces.

Педро Бјава је новинар и аутор документарних филмова, са мастер дипломом из историје науке на PUC-SP. Студирао је документарни филм и монтажу на EICTV на Куби 2012. године, а од 2007. ради на изради аудиовизуелних радова, извештаја и документарних филмова на теме људских права.

Pedro Biava is a journalist and documentary filmmaker, with a master's degree in History of Science from PUC-SP. He studied documentary and editing at EICTV in Cuba in 2012 and, since 2007, has worked in audiovisual, producing reports and documentaries that deal with topics related to human rights.

РЕЖИЈА / DIRECTED BY

Бразил / Brazil

22'57", 2021.

РЕЖИЈА / DIRECTED BY

Жеферсон Соуза / Jefferson Sousa

ПРОДУКЦИЈА / PRODUCED BY

Жеферсон Соуза / Jefferson Sousa

СЦЕНАРИО / SCRIPTWRITER

Жеферсон Соуза / Jefferson Sousa

КАМЕРА / CINEMATOGRAPHER

Жозе Робернито / José Robernito

МОНТАЖА / EDITED BY

Жеферсон Соуза / Jefferson Sousa

Педро Тенорио и мотика неписменог песника

Pedro Tenório and the hoe of an illiterate poet

Жеферсон Соуза је аутор филмова из Итапетима, у области Сертао до Пажеу, у Пернамбуку у Бразилу. Његови аудиовизуелни и дигитални радови за тему имају очување и ширење популарне културе и усмене традиције северноисточног Бразила. Он је аутор трилогије документарних филмова о неписменим песницима из забачених крајева, као и бројних образовних игара и звучних записа који комбинују технологију, усмено изражавање и нематеријално наслеђе. Његова дела су достигла милионе прегледа и приказана су у преко двадесет земаља.

Jefferson Sousa is a filmmaker from Itapetim, in Pernambuco's Sertão do Pajeú region, Brazil. His audiovisual and digital works focus on preserving and disseminating the popular culture and oral memory of Northeastern Brazil. He is the author of a trilogy of documentaries about illiterate poets from the backlands and the creator of educational games and sound productions that combine technology, orality, and intangible heritage. His works have reached millions of views and have been showcased in more than twenty countries.

Бразил, 2021. Када пандемија погоди свет, најбоље је бити ван њега. Педро Тенорио, пољопривредник, песник домородачког порекла, који је 75 година провео у друштвеној изолацији, представља животну средину и своје успомене док посматра хаос који се простире далеко изван његове земље.

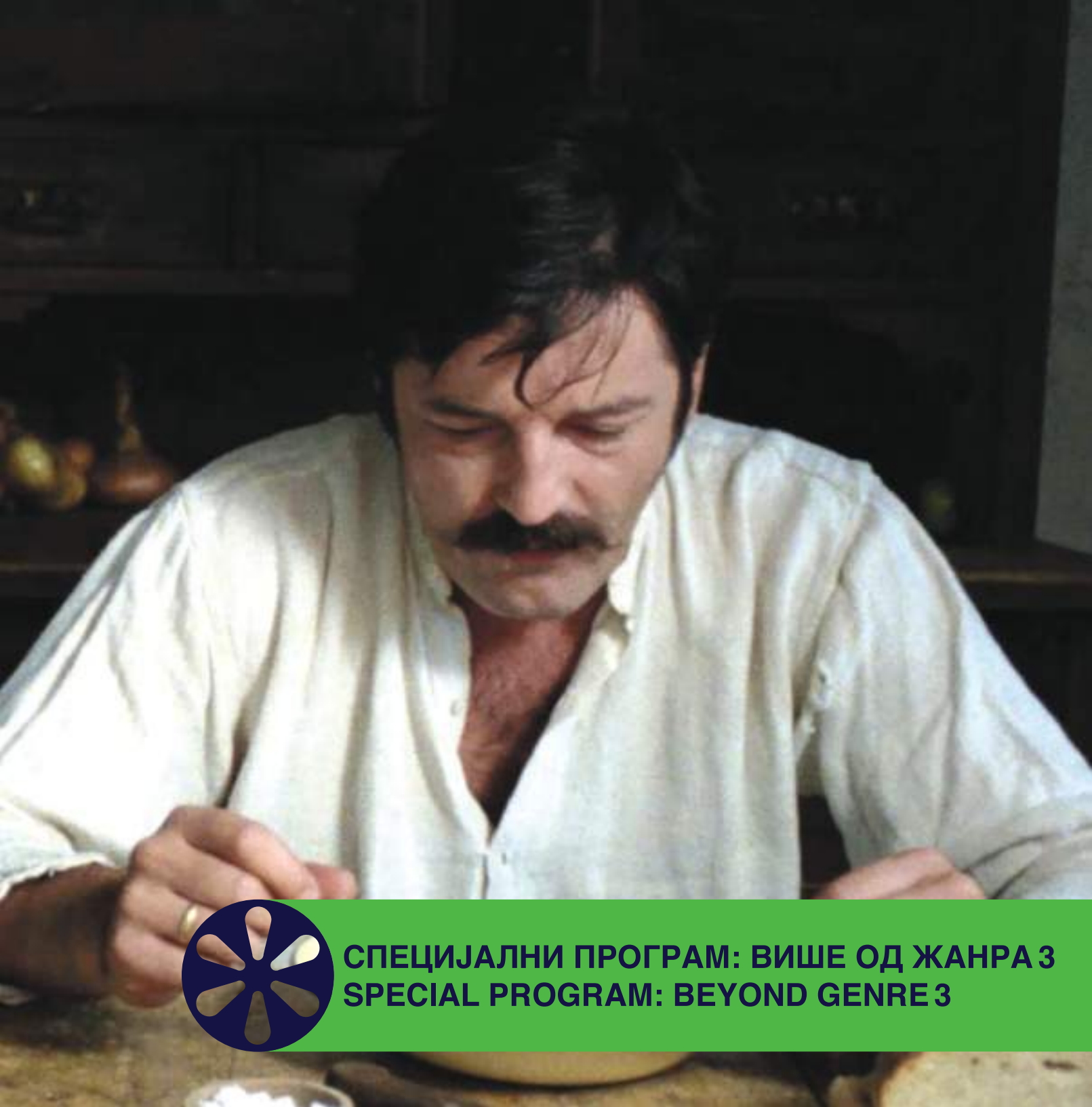
Brazil, 2021. When a pandemic hits the world, the best place to be is outside the world. Living in social isolation during his 75 years of life, Pedro Tenório, a farmer poet with indigenous descent, reflects the environment and his memories of him while observing the chaos that extends beyond his lands.

Фотографија из филма *Извештаји о рату*
Still from the film: *Reports of a War*

Фотографија из филма *Петријин венац*
Still from the Film: *Petrija's Wreath*

СПЕЦИЈАЛНИ ПРОГРАМ: ВИШЕ ОД ЖАНРА 3
SPECIAL PROGRAM: BEYOND GENRE 3

РЕЖИЈА / DIRECTED BY

СФРЈ / SFRY

96'50", 1982.

РЕЖИЈА / DIRECTED BY

Срђан Карановић / Srđan Karanović

ПРОДУКЦИЈА / PRODUCED BY

Милан Жмукић / Milan Žmukić

УЛОГЕ / STARRING

Мирјана Карановић, Драган Максимовић,

Марко Николић / Mirjana Karanović,

Dragan Maksimović, Marko Nikolić

СЦЕНАРИО / SCRIPTWRITER

Срђан Карановић / Srđan Karanović

КАМЕРА / CINEMATOGRAPHER

Томислав Пинтер / Tomislav Pinter

МОНТАЖА / EDITED BY

Бранка Чеперац / Branka Čeperac

Петријин венац

Petrija's Wreath

Срђан Карановић (1945) студирао је филмску режију на ФАМУ у Прагу. Професор је филмске режије на Факултету драмских уметности у Београду, а предаје је и на универзитетима у САД. Режирао је телевизијске филмове и серију *Грлом у јагоде*. Створио је и игране филмове међу којима су *Вирџина*, *Нешто између*, *За сада без доброг наслова*.

Srđan Karanović (1945) studied film directing at FAMU in Prague. He was a professor of film directing at the Faculty of Dramatic Arts in Belgrade, and also taught film direction at universities in the USA. He directed television films and the series *The unpicked strawberries*. His feature films include *Virgina*, *Something in Between*, *A Film With No Name* etc.

Радња филма се одвија у малом рударском месту Србије и временски обухвата предратни, ратни и послератни период. Петријин венац је прича о трагичном животном путу неписмене жене са села, о њеном животу са три човека које је волела. Њен животни пут, растрзан између стварности и сна, живот трпљења, самоће и разочарења, прераста у неуништивост и симбол човека. Као литерарна потка послужили су мотиви из истоименог дела Драгослава Михајловића.

The plot of this film takes place in a small mining town in Serbia, spanning the periods before, during and after the Second World War. *Petrija's Wreath* is a story about a tragic life path of an illiterate rural woman and her life with three men she loved. Her life path, torn between reality and dream realm, a life of suffering, loneliness and disappointment, grows into indestructibility and a symbol of human person. The plot of the film was based on the motifs from the novel of the same name by Dragoslav Mihajlović.

СФРЈ / SFRY

105', 1981.

РЕЖИЈА / DIRECTED BY

Ватрослав Мимица / Vatroslav Mimica

ПРОДУКЦИЈА / PRODUCED BY

Neue Tele-Contact, Јадран Филм, Авала Филм /

Neue Tele-Contact, Jadran Film, Avala Film

УЛОГЕ / STARRING

Франко Неро, Сања Вејновић, Драган Николић /

Franko Nero, Sanja Vejnović, Dragan Nikolić

СЦЕНАРИО / SCRIPTWRITER

Александар Саша Петровић, Ватрослав Мимица /

Aleksandar Saša Petrović, Vatroslav Mimica

КАМЕРА / CINEMATOGRAPHER

Бранко Иватовић / Branko Ivatović

МОНТАЖА / EDITED BY

Весна Кребер, Уте Албрехт / Vesna Kroeber, Ute Albrecht

Бановић Страхиња The Falcon

РЕЖИЈА / DIRECTED BY

Јесен, 1388. Година уочи Косовског боја. Уз јужну границу српскога царства луњају банде пљачкаша. Док се Бановић Страхиња, млади племић с границе, налази у лову, његову кулу напада турски разбојник Алија. Мушкарце поубија, а његову младу и лепу жену Анђу, одводи са собом у мочваре. Страхиња тражи помоћ од таста, велможе и моћника Југ Богдана, али не налази разумевање. За Анђиног оца и браћу она је турска наложница и за њих више не постоји. Али Страхињина љубав је јача од разума и он одлази у мочваре.

Autumn, 1388. The year before the Battle of Kosovo. Bands of robbers roam the southern border of the Serbian Empire. While Banović Strahinja, a young nobleman from the border area, is out hunting, his tower is attacked by the Turkish robber Alija. He kills all men and takes Strahinja's young and beautiful wife Anda away to the swamps. Strahinja asks his father-in-law, a powerful nobleman Jug Bogdan, for help, but is met with lack of understanding. For Anda's father and brothers, she is now a Turk's mistress and does not exist anymore. But Strahinja's love is stronger than beliefs and he heads off toward the swamps.

Ватрослав Мимица (1923) био је хрватски редитељ. Студирао је Медицински факултет на Свеучилишту у Загребу. Током Другог светског рата, био је илегалцац СКОЈ-а и члан партизанског покрета, а после рата се бавио филмском критиком пре него што је отпочео сопствену каријеру филмског ствараоца. Његов филм *Прометеј са отока Вишевице* (1965) освојио је награду за најбољи филм на Пулском фестивалу, а филм *Понедељак или уторак* (1966) понео је награде за најбољи филм и најбољу режију у Пули. Својим филмовима *Сељачка буна* и *Бановић Страхиња* показао је сензибилитет ка темама из средњовековне друштвене историје и народног предања. Преминуо је у Загребу 2020. године.

Vatroslav Mimica (1923) was a Croatian director. He studied at the Faculty of Medicine at the University of Zagreb. During the Second World War, he was a member of illegal SKOJ organization and a member of the partisan movement, and after the war he first worked as a film critic before he started his own career of a filmmaker. His film *Prometheus of the Island* (1965) won an award for the best film at the Pula Film Festival, while his film *Monday or Tuesday* (1966) brought him awards for the best film and best directing at Pula. In his films *Peasant revolt of 1573* and *The Falcon* he showed a strong interest in topics of medieval social history and folk epic lore. He passed away in Zagreb in 2020.

РЕЖИЈА / DIRECTED BY

Ђорђе Кадиевић (1933) ликовни је критичар, филмски и ТВ сценариста и редитељ, као и сценограф у својим филмовима. Завршио је Филозофски факултет Универзитета у Београду. Свој први филм *Празник* (1967) режирао је у Кино клубу „Београд“, после чега у Пули добија награду за дебитантски филм. Његова најзначајнија телевизијска остварења су: *Београдске приче*, *Вук Караџић* (серија), *Карађорђева смрт*.

Đorđe Kadijević (1933) is an art critic, film and television screenwriter and director, as well as set designer for his films. He studied at the Faculty of Philosophy, University of Belgrade. His first film *The Feast* (1967) was directed when he was member of the Cinema Club “Beograd”, after which he received the Best debut award at the Pula Film Festival. His most significant television works include *Belgrade Stories*, *Vuk Karadžić* (TV series), *Karađorđe’s Death*.

СФРЈ / SFRY

82', 1968.

РЕЖИЈА / DIRECTED BY

Ђорђе Кадиевић / Đorđe Kadijević

ПРОДУКЦИЈА / PRODUCED BY

Миодраг Станковић / Miodrag Stanković

УЛОГЕ / STARRING

Слободан (Џица) Перовић, Јанез Врховец, Душан Јанићијевић / Slobodan (Cica) Perović, Janez Vrhovec, Dušan Janićijević

СЦЕНАРИО / SCRIPTWRITER

Ђорђе Кадиевић, Бранимир (Тори) Јанковић / Đorđe Kadijević, Branimir (Tori) Janković

КАМЕРА / CINEMATOGRAPHER

Александар Петковић / Aleksandar Petković

МОНТАЖА / EDITED BY

Вуксан Луковац / Vuksan Lukovac

Поход The Trek

Прича о сељаку и телету који су једини преживели пролазак немачке казнене експедиције кроз њихово село. Измичући пред ратним опасностима, у сељаку се јавља дубока приврженост према телету и жеља да га сачува по сваку цену. Долази ослобођење и војска, приликом откупа стоке, одузима му теле.

Story about a peasant and a calf who are the only survivors of a German punitive expedition passing through their village. Retreating before the dangers of war, the peasant develops a deep attachment to the calf and a desire to save it at costs. Liberation comes, and the army collects all the livestock, taking away his calf.

Сећање **In memoriam** Љубомир Рељић (1931–2025) **Ljubomir Reljić (1931 – 2025)**

Наш Фестивал је ове године остао без једног од својих најзаслужнијих прегалаца и оснивача – Љубомира Љубе Рељића.

Љубомир Рељић је као дипломирани етнолог почео да ради у Етнографском музеју у Београду 1959. године. У својој каријери кустоса најпре је био ангажован у Илустративном одељењу Музеја на сређивању фотодокументације. Тада је имао прилику да пронађе неколико ролни филмског материјала који је својевремено снимио Петар Ж. Петровић, некадашњи колега кустос и један од пионира етнографског филма у Србији. То је Љуби Рељићу био мотив да етнографски филм постане један од његових научно истраживачких приоритета. Током година је обогаћивао своје теренско и стручно искуство и постепено схватао да је остало врло мало времена да се аутентична традиционална култура Србије, првенствено сеоска, забележи на филмски начин, јер ју је продор савремене урбане и индустријске културе лагано потискивао из стварности. Његов приступ филму се исказивао на два начина: један је био да се филмски забележи оно што се непосредно дешавало у одређеном тренутку, у свом пуном значењу за заједницу, али и у садејству с постојећим документима и научним погледима; други начин је био да се на основу неког постојећег етнографског записа реконструише вероватан садржај одређене традиције.

Бавио се широким опсегом тема, и то претежно из области духовне културе као што су: обичаји животног циклуса, славе, култа мртвих, па затим обичаји годишњег циклуса попут Божића, Ускрса, Ђурђевдана, Ивањдана, те обредне поворке (Лазарице, Покладе, Крстоноше, Јеремије). Његов опус

This year our Festival lost one of its most important contributors and founders – Ljubomir-Ljuba Reljić.

Ljubomir Reljić began working at the Ethnographic Museum in Belgrade in 1959, after earning his graduate degree in Ethnology. At the beginning of his curator career he worked in the Illustrative Department of the Museum, organizing photo-documentation. There he had an opportunity to study several rolls of film material that were prepared by Petar Ž. Petrović, former fellow curator and one the pioneers of ethnographic film in Serbia. It inspired Ljuba Reljić to choose ethnographic film as one of his scientific and research priorities. He gradually enriched his field and professional experience and realized that there was very little time left to record on film the authentic traditional culture of Serbia, primarily rural, as the intrusion of modern urban and industrial culture started to slowly push it out of the everyday life. His approach to film was expressed in two ways: one was to record on film exactly what was happening at a given moment, in its full meaning for the community, but also in interaction with the existing documents and scientific viewpoints; the other way was to use an existing ethnographic record to reconstruct the probable content of certain tradition.

He researched a wide range of topics, mostly in the field of spiritual culture, such as: the customs of the life cycle, slava, the cult of the dead; and also the customs of the annual cycle such as Christmas, Easter, St. George's Day, St. John's Day, as well as ceremonial processions. His work also included contributions to

обухвата и допринос етнографским и документарним филмовима о колективним сеоским радovima, материјалној култури (нпр. занатима) и сл.

Као заљубљеник у кинематографију, уз допринос обради поменутих етнографских тема, био је иницијатор и оснивач Фестивала етнолошког филма који се од 1992. године одржава у Етнографском музеју у Београду. По његовој замисли и прегнућу, Фестивал је започео остварењима из националне телевизијске продукције који су приказивали фолклор и обичаје балканских и словенских народа, да би с временом овај догађај обухватио завидан обим тема из културне и социјалне антропологије са свих континената. Љубомир Рељић снимио је више филмова, од којих су неки били у продукцији Етнографског музеја у Београду, а неки у сарадњи са ТВ Београд. У продукцији Етнографског музеја рађени су филмови *Ратарске свеће*, *Ускрс у Сефкерину* и *Сефкеринска Мандалина*. За серију ТВ Београд *Српски источници* писао је сценарија и стручне коментаре за више од 80 емисија. Филмови *Жеђ мртвих* и *Божих у Полимљу*, на којима је био стручни сарадник, добили су гран-при на Фестивалу у Даблину (Ирска) и гран-при Међународног фестивала етнолошког филма у Београду.

Следећи филмови у чијем стварању је учествовао ће бити приказани на Фестивалу:

Ратарске свеће, р. Синиша Димитријевић, 1995, 29'

Божих у Полимљу, р. Милан Кнежевић, 1997, 35'

Магијски круг свећа, р. Слободан Симојловић, 2003, 21'

Петровдан у Семберији, р. Слободан Симојловић, 2005, 28'

ethnographic and documentary films on rural communal labor, material culture (for example crafts) etc.

As a cinematography aficionado, he not only explored the aforementioned ethnographic topics but also was an initiator and founder of the Festival of Ethnological Film, which has been organized at the Ethnographic Museum in Belgrade every year since 1992. In line with his original idea and ambition, the Festival started mostly with works from the national television production, presenting the folklore and customs of Balkan and Slavic people, while in time it gradually started to include an enviable scope of topics in cultural and social anthropology from all continents. Ljubomir Reljić made numerous films, some produced by the Ethnographic Museum in Belgrade and some in cooperation with TV Belgrade. Films produced by the Ethnographic Museum include *Farmer Candles*, *Easter at Sefkerin* and *Mandaline of Sefkerin*. He wrote scripts and was expert consultant for over 80 episodes of the documentary series “*Serbian Heritage*” for TV Belgrade. Films *Thirst of the Dead* and *Christmas at Polimlje*, for which he was expert consultant, received Grand Prix at Dublin (Ireland) and Grand Prix of the International Festival of Ethnological Film in Belgrade.

The following films in the making of which he participated will be screened at the Festival:

Farmer Candles, dir. Siniša Dimitrijević, 1995, 29'

Christmas at Polimlje, dir. Milan Knežević, 1997, 35'

The Magical Circle of Flowers,
dir. Slobodan Simojlović, 2003, 21'

Petrovdan in Semberija, dir. Slobodan Simojlović, 2005, 28'

Сећање In memoriam **Бранка Радивојевић (1932–2025) Branko Radivojević (1932–2025)**

У истој години смо остали без још једног суоснивача нашег Фестивала: преминуо је Бранко Радивојевић, бивши управник и директор Етнографског музеја у Београду у периоду од 1987. до 1994. године. У време његовог мандата је наша манифестација започела свој живот и био је међу првима који су подржали њен настанак.

Бранко Радивојевић завршио је Учитељску школу и Вишу педагошку школу, смер дефектологије. Поред рада у Етнографском музеју, он је имао још неке важне функције у каријери, попут секретара Београдске заједнице образовања, управник Специјалне основне школе „Радивој Поповић“, директор основне школе „Илија Бирчанин“ у Земуну, председник Скупштине општине Земун и потпредседник скупштине града Београда.

Био је истакнути културни посленик, дискретан у јавним наступима, увек се трудећи да окупља квалитетне младе сараднике, несебично им помажући у развоју каријера.

In the same year, we lost another co-founder of our Festival: Branko Radivojević passed away, the former manager and director of the Ethnographic Museum in Belgrade, a position he held from 1987 to 1994. During his term, our event began its life, and he was among the first to support its creation.

Branko Radivojević completed Teacher Training School and Higher Pedagogical School, specializing in defectology. In addition to his work at the Ethnographic Museum, he held several other important positions in his career, such as secretary of the Belgrade Education Community, principal of the Special Elementary School “Radivoj Popović,” principal of the elementary school “Ilija Birčanin” in Zemun, president of the Zemun Municipal Assembly, and deputy president of the Belgrade City Assembly.

He was a prominent cultural worker, discreet in public appearances, always striving to bring together talented young colleagues, selflessly helping them develop their careers.

Издавач	Publisher
Етнографски музеј у Београду	Ethnographic Museum in Belgrade
Студентски трг 13	Studentski trg 13
Телефон + 381 11 3281-888	Tel. +381 11 3281-888
E-mail: info@etnografskimuzej.rs	info@etnografskimuzej.rs
Website: www.etnografskimuzej.rs	www.etnografskimuzej.rs
Главни и одговорни уредник	Editor in Chief
Марко Крстић, в.д. директора	Marko Krstić, acting director
Уредник	Editor
Иван Максимовић	Ivan Maksimović
Технички уредник	Technical editor
Јелена Божић	Jelena Božić
Превод	Translation
Жељко Станимировић	Željko Stanimirović
Лектура	Copy-editing
Драгана Цвијовић	Dragana Cvijović
Дизајн	Design
Тамара Ристановић	Tamara Ristanović
Тираж	Print run
150	150
Штампа	Printing
Чигоја штампа	Čigoja Štampa
Београд, 2025.	Belgrade, 2025.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

791.229.2.091.4(497.11)"2025"(083.97)
791.229.2:39(100)"19/20"(083.97)

МЕЂУНАРОДНИ фестивал етнологског филма (34 ; 2025 ; Београд)

Са колена на колена / 34. међународни фестивал етнологског филма,
Београд, 4-7. децембар 2025. ; [уредник Иван Максимовић] ; [превод Жељко
Станимировић] = From gen. to gen. / 34. International Festival of Ethnological
Film, Belgrade, December 4-7 2025 ; [editor Ivan Maksimović] ; [translation Željko
Stanimirović]. - Београд : Етнографски музеј = Belgrade : Ethnographic Museum,
2025 (Београд : Чигоја штампа = Belgrade : Čigoja štampa). - 61 стр. : фотогр. ;
21 x 21 cm

Упоредо срп. текст и енгл. превод. - Текст ћир. и лат. - Текст штампан
двостубачно. - Тираж 150. - Стр. 7-9: Реч уредника / Иван Максимовић.

ISBN 978-86-7891-165-1

а) Међународни фестивал етнологског филма (34 ; 2023 ; Београд) -- Програми
COBISS.SR-ID 180773129